

ಚಂದಮಾಮ

ಕೈಮಲ್

ಬಣ್ಣ ಹಾಕುವ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಪ್ರವೇಶಧನವಿಲ್ಲ

ಬಹುಮಾನ ಗಳಿಸಿರಿ.

ಕೈಮಲ್ - ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ರೂ. 15

ಕೈಮಲ್ - ದ್ವಿತೀಯ ಬಹುಮಾನ ರೂ. 10

ಕೈಮಲ್ - ತೃತೀಯ ಬಹುಮಾನ ರೂ. 5

ಕೈಮಲ್ - 5 ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪತ್ರ ಬಹುಮಾನಗಳು

ಕೈಮಲ್ - 10 ಸ್ಮಾರಕ ಪತ್ರಗಳು

ಕೊಂಗೆ 12 ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಪ್ರಾಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದು ■ ಮೇಲಿನ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ 'ಕೈಮಲ್' ಒಣಗಿಸಿದ ಒಣಗಿಸಿದ ■ ಒಣಗಿಸಿದ ಪ್ರವೇಶಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ವಿಳಾಸ - 928

P.O. No. 928, COLABA, Bombay-400 005.

ಭವಿಷ್ಯದವರ ಅರಿವು ಬೋಧನೆಯಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

Name _____ Age _____

Address _____

ವಯಸ್ಸು, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ವಿಳಾಸವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಿರಿ.

ಕೊಂಗೆ, ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಣಗಿಸಿದ ಕುರಿತು.

ಪ್ರವೇಶಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ತೀರ್ಮಾನದ ತಾರೀಖು: 31-8-1979

vision

CONTEST NO 10

ಚಂದಮಾಮ

ಆಗಸ್ಟ್ 1979

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳು	... ೬	ಪ್ರಹ್ಲಾದ	... ೩೭
ಅಸಮೀಕ್ಷಕಾರಿತ್ವ	... ೭	ಹಗ್ಗ	... ೩೯
ಕೆರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣ	... ೧೧	ಅವನೇ ಇವನು	... ೪೪
ಮಹಾದ್ರೋಹ	... ೧೯	ತಿರುಗಿ ತಂದ ತಿಮ್ಮ	... ೪೭
ತಿಲಾವಿಗ್ರಹ	... ೨೪	ಭೂತವೈದ್ಯ	... ೪೮
ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಜತೆ	... ೨೭	ದೇವೀಭಾಗವತ	... ೫೦
ಅತ್ತಿ	... ೩೧	ಅಸಲು ತಪ್ಪು	... ೫೯
ಕುಲಸಿ ಜನ್ಮ ವೃತ್ತಾಂತ	... ೩೩	ಬದಲಾವಣೆ	... ೬೦

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫
ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫.೦೦

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರ ಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಂಟಿ ಬೀವನಕಾಲದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಸಂದರ್ಭಾನುಸಾರವಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಉಪಯೋಗ ಬೀಳು ವಂತಹವು ಹಾಲ್ಕದಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಗಳೇ. ಆಮೇಲೆ ಕಲಿತವುಗಳೆಲ್ಲ ಜಾತ್ಯಾಲಿಕವಾದುವುಗಳು : ಸಂಬಂಧ ಬಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಮರೆತು ಬಿಡುವಂತಹವು. ಗರ್ಭದ ಶಿಶುವಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡ ತತ್ವಗಳು ಮಹಾ ತಪಃಶಕ್ತಿ ಪಡೆದಂಥವನನ್ನೇ ಹಿತ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿವಂತ ಮಾಡ ಬಗೆಯನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ ಪುರಾಣಬಾಬಿ "ಪ್ರವಾದ"ನ ಕಥೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಮರಕಾಣಿ

ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಪರಾಮರ್ಶಿ : ಯೋಚನಾ ಪ್ರವಿಕಾಲ್ಪಿತಾ
ಅರಣ್ಯವಧನಶೃಂಗಭಾ : ಕಥಾಪಿ ಪಶಮೇಶ್ವರಃ

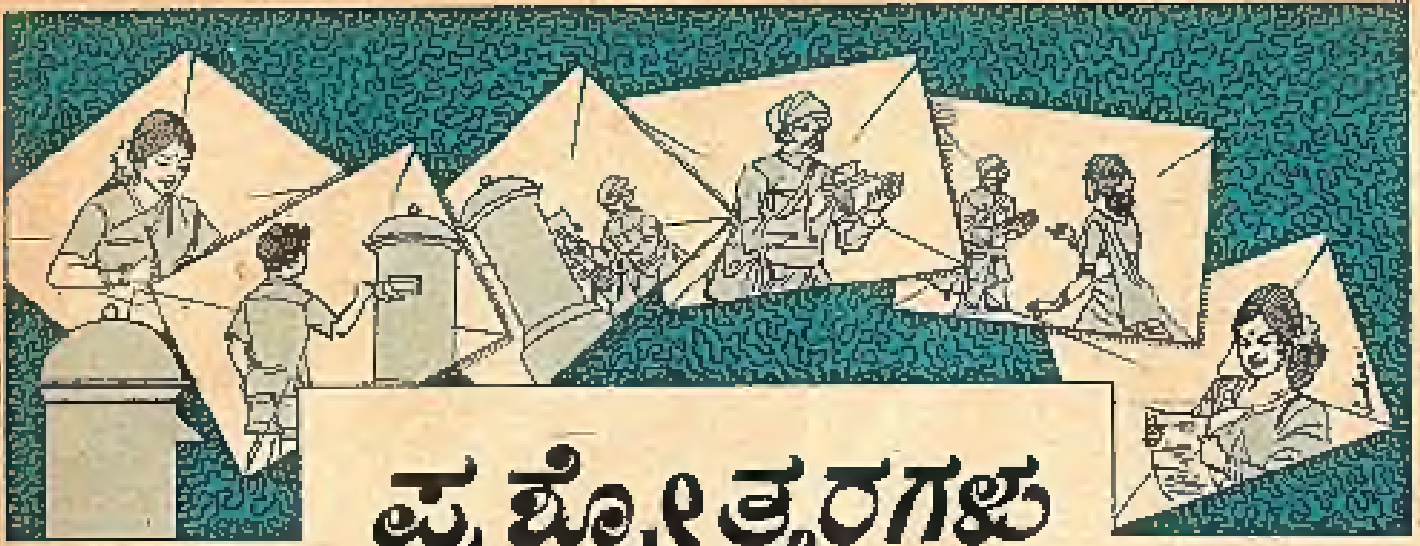
ಯೋಚನೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಪರಾಕಾಷ್ಠತೆಯಾಗಲಾರದು. ಶಿವನು ಮಂದಿ ಎತ್ತಿ ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ವನಾಧರೂ ಶಿವನು ಪರಮೇಶ್ವರನೇ. ಅದರ ಐಶ್ವರ್ಯವಂತನೇ !

ಸಂಪುಟ : ೬೩

ಅಗಸ್ಟ್ ೭೯

ಸಂಚಿಕೆ : ೨

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳು

೩. ಗೋಪೀಕೃಷ್ಣ, ನೆಲ್ಲೂರು (ಆಂಧ್ರ)

ಪ್ರ: ಭೂಮಿಯ ಭಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲಾಯಿತು ?

ಉ: "ಭಾರ" ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ವಸ್ತುವಿನ ಭಾರ ನೆಲದ ಮೇಲೂ, ಎತ್ತರವಾದ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೂ, ಭೂಮಧ್ಯ ರೇಖೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಧ್ರುವ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ "ಸ್ವೇಚ್ಛಾವತನ" ಎಂಬುದೊಂದಿದೆ. ಅದು ಭಾರರಹಿತ ಸ್ಥಿತಿ ಕೃತ್ರಿಮ ಉಪಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವವರಿಗೆ ಭಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಸೂರ್ಯನ ಸುತ್ತಲೂ ಭೂಮಿ ತಿರುಗುವುದು ಅದರ "ಸ್ವೇಚ್ಛಾವತನ" ಸ್ಥಿತಿ ಯಾಗಿದೆ. ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರವಿಲ್ಲ.

ನೀವು ಚಿತ್ರದ ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ವಿರಿದ್ದೀರಾ ? ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೇಲೆ ಹೋದಾಗ ನಮ್ಮ ಭಾರವು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿಗೆ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಭಾರವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಪದ್ರಗೀಡಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಾ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಅದರ ಭೂಮಿ ಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅರನೇ ಒಂದು ಭಾಗದಷ್ಟೇ ಇದೆ. ಅಂದರೆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿಗಿಂತ ಚುದ್ರನ ಮೇಲೆ ವಸ್ತುಗಳ ಭಾರವು ಅರು ಪಾಲು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿರುವ "ದ್ರವ್ಯ" ದಿಂದ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೂ ದ್ರವ್ಯವು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಚಂದ್ರನಲ್ಲಿಯೂ ದ್ರವ್ಯವಿದೆಯಷ್ಟೆ ? ಅದುದರಿಂದ ಎರಡೂ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಚುದ್ರನ ಆಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಗಿಂತ ಭೂಮಿಯ ಆಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿ ಏಕದ ಹೆಚ್ಚು. ರಾಕೆಟ್ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷಯಾನ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ರಾಕೆಟ್ ಉರಿಯುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಮೇಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಯ ರಾಕೆಟ್ ಉರಿದು ತಿರುದ ಕೊಡಲೇ ಅಂತರಿಕ್ಷ ನೌಕೆ "ಸ್ವೇಚ್ಛಾವತನ"ಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ವೇಗವಿದ್ದರೆ ಅದು ಭೂಮಿಯ ಆಕರ್ಷಣಾ ಪರಿಧಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಚುದ್ರನ ಆಕರ್ಷಣಾ ಪರಿಧಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಮೇಗ ವೃದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆಗ ಅಂತರಿಕ್ಷ ಯಾತ್ರಿಕರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾರ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಚುದ್ರನ ಸುತ್ತಲೂ ಕಕ್ಷೆಕಟ್ಟಿ ತಿರುಗಲು ಕರು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರವು ಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯನ ಸುತ್ತಲೂ ಕಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವ ಯಾವ ಗ್ರಹಕ್ಕೂ ಭಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಯ ಒಂದು ಅಂತವೇ ನಮಗೆ "ಭಾರ"ವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ವಿಜ್ಞಾನ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಪದಪುರ ಆಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಗಣನಾಂಕದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಅನಿವಾರ್ಯತೆ

೭೩

ಆ ಮಿತ್ರ ಚತುಷ್ಪಯರು ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೈರವಾನಂದನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು. ಆ ಸಾಲ್ವರಿಗೂ ನಾಲ್ಕು ಮಂತ್ರದ ಬತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಯ್ಯಾರಿಸಿಕೊಟ್ಟು, "ಇದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಿ. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಈ ಬತ್ತಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಿಡಿದು ಸುಟ್ಟು ಕೆಳಗೆಬೀಳುವುದೋ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಧಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಆಗಿದು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದರ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿಯಮಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಬಾರದು. ನಿಮ್ಮ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ತೀರುವಷ್ಟು ಧನವು ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ, ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿಬಿಡಿ" ಎಂದನು.

ಸಾಲ್ವರೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಭೈರವಾ ನಂದನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಹಿಮಾಲಯ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅವರು ಹಿಮಾಲಯದ ಮೊದಲನೇ ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಹತ್ತುವಾಗ ಅಲ್ಪ ಲೋಭಿಯ ಬತ್ತಿ ಭಗ್ಗನೆ ಉರಿದು ಕಳೆಗೆ ಉದುರಿಬಿತ್ತು.

ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಅಗೆದಾಗ ತಾಮ್ರದ ಪಾಣ್ಯಗಳು ತುಂಬಿದ ನಿಧಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಳಿದವರೊಂದಿಗೆ, "ನಾವು ಹೊರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ವಾದಷ್ಟು ಪಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡೋಣ. ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಲು ಈ ತಾಮ್ರದ ನಿಧಿಯೇ ಸಾಕು. ಇದರಿಂದ ಸೌಕರ್ಯವಾಗಿ ಬದುಕ ಬಹುದು." ಎಂದನು.

"ಎಲೋ! ಹಾಚ್ಚ! ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ತಾಮ್ರದ ಪಾಣ್ಯಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ತೀರುವುದುಂಟೆ? ಮುಂದೆ ಹೋದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ದೇನಾವರೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ" ಎಂದರು ಉಳಿದ ಮೂವರು.

"ನೀವು ಹೋಗಿ, ನನಗೆ ಇದೇ ಸಾಕು. ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನು ಬರಲಾರೆ" ಎಂದು ಮೇಳೆ ಅಲ್ಪ ಲೋಭಿ ಮೂರು ಸಾವಿರ ತಾಮ್ರದ ಪಾಣ್ಯ ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಮೂಟ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು.

ವಾಗಿರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಿತಲೋಭಿ ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಮೂಟೆಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು.

ಉಳಿದಿಬ್ಬರೂ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು. ಮರು ದಿನ ಅತಿಲೋಭಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಬತ್ತಿ ಉಂಡು ಕೆಳಗೆ ಉದುರಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅಗೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಭಾರಿ ದೊಡ್ಡ ನಿಧಿಯು ರುವುದು ಕಂಡುಬಂತು.

"ನಾವು ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಷ್ಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡೋಣ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಮೂರನೆಯ ಅತಿಲೋಭಿ. ಪರಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ.

ಆ ಪ್ರಾತಿನಿ ಅತ್ಯಂತ ಲೋಭಿ, "ಎಲೋ ಮೂಢನೇ! ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಮೊದಲು ತಾವೂ, ಆ ಮೇಲೆ ಬೆಳ್ಳಿ, ಮತ್ತೀಗ ಬಂಗಾರ! ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಸುಗಂಧದ ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ವಸ್ತು ವೈಫಲಯ ಮೊದಲಾದ ಸವರತ್ನಗಳೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಅಂಥವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಿದ್ಧವರೂ ಸಾಕು. ಜೀವಿತಾಂತ್ಯದವರೆಗೂ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಬದುಕಲು! ಹಾಗಾದಾಗ ಹೊರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ರತ್ನಗಳನ್ನು ಒಯ್ದು ಮಂದರೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಬಿಡಬಹುದು. ನೀನು ಹೊರುವಷ್ಟು ಬಂಗಾರದ ಮೂಟೆ ಒಂದು ವಜ್ರದ ಬೆಲೆಗೆ ಸಮನಾಗಲಾರದು ಗೊತ್ತಾ? ಈ ಅಲ್ಪ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಹೋಗದಿದ್ದರೇನು, ಬಿಟ್ಟರೇನು? ನಾನಂತೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವನೇ! ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ನೀನೂ ಬಾ" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಅತಿಲೋಭಿ, "ಮಿತ್ರನೇ, ನನಗೆ ಬಂಗಾರವೇ ಸಾಕು. ನಾವು ಹೊರಟಿದ್ದು ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ವಿಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಬೇಕು ಅಂತ. ಅಷ್ಟೇ

ಮಾರಣೇ ದಿನ ಮಿತ ಲೋಭಿಯ ಬತ್ತಿ ಉಂಡು ನೆಲಕ್ಕೆ ಉದುರಿತು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಅಗೆದು ನೋಡಲು, ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳ ನಿಕ್ಷೇಪವು ಅಪಾರ ವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ, "ನಾವು ಹೊರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಈ ಹಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ. ಬನ್ನಿ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಉಳಿದಿಬ್ಬರೂ, "ಮೊದಲು ತಾವೂದ ನಾಣ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಈಗ ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಾಣ್ಯ. ಮುಂದೆ ಮೊದಲೆ ಬಿಂಡಿತಾ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳ ನಿಕ್ಷೇಪವೇ ಸುಖಕ್ಕೆ, ಅದರಿಂದ ನಾವು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೇ ಬೇಕು" ಎಂದರು.

"ನನಗೆ ಈ ಬೆಳ್ಳಿಯೇ ಸಾಕಷ್ಟು. ನಾನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರಲಾರೆ. ಇದನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸುಖ

ಹೊರತು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿ ಕೂಡಾ ಅರಿಯದ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಅಲ್ಲ, ಬಂಗಾರ ಅನ್ನುವೆಯಲ್ಲಾ ? ನನ್ನ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಇದು ಎಷ್ಟೋ ಬೆಲೆಬಾಳುವಂಥಾ ನಿಧಿಯೇ. ಇದರಿಂದ ನಾನು ಜೀವನ ಪರ್ಯಂತ ಧರ್ಮಾತ್ಮನಾಗಿದ್ದು ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಜಯಿಸಬಲ್ಲೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನನಗೇನೂ ಬೇಡ. ಅಕ್ಕಾಶ ನನಗಿಲ್ಲವು ” ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಆತ್ಮಂತ ಲೋಭಿ, “ಅದಕ್ಕೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೂಢಾ ಅಂದನು, ಆಶೆಯಿರುವಷ್ಟೂ ಆರ್ಜನ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಇರುತ್ತೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ನಿರೂಪಿಸಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಹಾಳು ಬಂಗಾರ ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಜತೆ ಬಾ ” ಎಂದನು.

“ನಾನು ಮುಂದೆ ಬರುವವನಲ್ಲ. ನನಗೆ ಇದು ಯಥೇಷ್ಟ ಸಾಕು. ಆದರೂ ನಾನು ನಿಜಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಾದು ಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಹಿಂದಿರುಗೋಣ, ಭೇಗ ಬಂದುಬಿಡು.” ಎಂದನು ಅತಿ ಲೋಭಿ.

ಆತ್ಮಂತ ಲೋಭಿ ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದನು. ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಬೆಟ್ಟಗಳು ಬಹಳ ಮೊರಟಾಗಿ ಕಡಿದಾಗಿ ನಡೆಯಲು ದುಸ್ಸಹವಾಗಿ ಧ್ರುವ. ಮೂರು ದಿನ ನಡೆದರೂ ಅವನ ಬತ್ತಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಂದು ಕಣವೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅದು ನಿರ್ಜನವಾಗಿಯೂ ನಿರ್ಜಲ ವಾಗಿಯೂ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಉಂ ಬಿಸಿಲು ! ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಚುಕ್ಕೆ ನೀರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯೂ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಹುಳು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದ ಅದ್ಭುತದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಗಿಡಗಳು ಬೆಳೆದಿದ್ದವು. ಆದರೂ ಅವನು ಆಶೆಯ ಪ್ರೇರೇಪಣೆಯಿಂದ ಬತ್ತಿ ಉರಿಯುವುದನ್ನೇ

ಇದಿರುನೋಡುತ್ತ. ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದನೇ ಹೊರತು ಅತಿ ಲೋಭಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬಂಗಾರದಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಾ ಗೋಣ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಅವನಿಗೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ತೋದ ಹೋದಂತೆ ಒಂದು ತಗ್ಗು ಪ್ರದೇಶವು ಬಂದಿತು. ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಗುಡ್ಡಗಳು ಮುತ್ತಿ ಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ನಿಂತಿದ್ದ ! ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಚಕ್ರವು ತಿರುಗುತ್ತ ಅವನ ರಕ್ತವನ್ನಾ ಕಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವನ ಮುಖ ದಿಂದ ರಕ್ತದ ಧಾರಗಳಿಳಿದು ಕಣೀರವನ್ನು ನೆನೆಸುತ್ತ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಇಳುಕುತ್ತಿತ್ತು.

ಆತ್ಮಂತ ಲೋಭಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಯಾರಯ್ಯಾ ನೀನು ? ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಕೊಂಡಿರುವೆಯೇ ? ರಕ್ತಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಇದೊಂದು ಯಜ್ಞವೇ. ಅಲ್ಲ ತಪಸ್ಸೇ ? ಇಲ್ಲಿಲ್ಲದಾದರೂ ನೀರಿದೆಯಾ ? ” ಎಂದು

ಕೇಳಿದನು. ಅವನು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿದ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಚಕ್ರವು ರೋಮ್ಯುನೆ ಹಾರಿಬಂದು ಅತ್ಯಂತ ಲೋಭಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ತಿರುಗ ತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ, "ಎಿತ್ತಾ, ಇದೇನಿದೇನು? ಅಯ್ಯೋ! ನೋವು! ನೋವು!" ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡನೆಯವನು, "ಈಗ ಆ ಚಕ್ರವು ನಿನ್ನ ನೆತ್ತಿಗೆ ಮೇಲೆ ಹಾರಿದ ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಇಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಯಾತನೆ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ, ನೀನು ಬಂದೆ, ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿತು" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಇದು ನನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಬಿಡುತ್ತೆ? ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲದೆಯೇ ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗುತ್ತ ರಕ್ತ ವನ್ನೇ ಕಡೆಯುತ್ತದಲ್ಲಾ!" ಎಂದು ಗೋಳಾಡಿದ ಅತ್ಯಂತ ಲೋಭಿ.

"ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಯಾವನಾದರೂ ಒಂದು ಮಂತ್ರದ ಬತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡವನು ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾತಾ ಡಿಸಿದಾಗ ಈ ಚಕ್ರ ನಿನ್ನ ನೆತ್ತಿಯಿಂದ ಅವನ ನೆತ್ತಿಗೆ ಹಾರಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ" ಎಂದ ಆ ಮನುಷ್ಯ.

"ನೀನು ಇದನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ವಾಯಿತು?" ಎಂದು ಅತ್ಯಂತ ಲೋಭಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

"ಈಗ ರಾಜನು ಯಾವನು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಆ ಮನುಷ್ಯ. "ಈಗ ರಾಜನಾಗಿರುವುದು ವೀಣಾ ವತ್ಸ ರಾಜ ಉದಯನ" ಎಂದನು ಅತ್ಯಂತ ಲೋಭಿ.

"ನಾನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಚಕ್ರ ಹೊತ್ತು ನಿಂತಿದ್ದೇನೋ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ರಾಜನಾರೋ ನಾನರಿಯೆ. ರಾವನನು ರಾಜನಾಗಿರುವಾಗ, ನಾನು ದೂರಿದ್ದುದ ಬಾಧೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಮಂತ್ರದ ಬತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ. ನಾನು ಜೀವಿತಾಂತ್ಯದ ವರೆಗೂ ಸುಖವಾಗಿರಲು ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಧನದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಪಡೆದೆ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರ ಮಾತು ಕೇಳದೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಈ ಚಕ್ರವು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ನಾನು ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲೇಕೆ ಹೀಗಿರುವೆ? ಇಲ್ಲಿಲ್ಲದಾದರೂ ನೀರಿದೆಯೋ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆ ಚಕ್ರವು ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಬಂದು ತಿರುಗಿತು. ಎಷ್ಟೋ ಯುಗ ಗಳಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಕಾರಣವೇ ನಂದರೆ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ದೇವರ ದಯದಿಂದ ಮಂತ್ರದ ಬತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನೀನು ಬಂದೆ. ನನಗೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಕೊಟ್ಟಿ." ಎಂದ ಆ ಮನುಷ್ಯ.

ಮಹಾಡೂಗು

ಅಮಾನುಷ ತತ್ವಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಹೊತ್ತು ತಾನೂ ಅಮಾನುಷತ್ವದ ಮಹತ್ವಿಗೊರಿದ ರಾಜಾ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು, ಮತ್ತೆ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕುಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕವನನ್ನು ಕೇಳಿಗೂ ಹೆಗರಗೊರಿಸಿಕೊಂಡು ಎಂದಿನಂತೆ ಮನವಾಗಿ ಸ್ವಪಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಕವ ದೊಳಗಿನ ಬೇತಾಳವು ಮಹಾಡೂಗು ತೊಡಗಿ, "ಎರೋ ಮಹಾರಾಜನೇ, ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಎನಯ ವಿಧೇಯತೆಗಳುಳ್ಳವರಿಗೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ವರು ಪರಮ ದ್ರೋಹಿಗಳೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ರವೀಂದ್ರನಂಬವನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಪ್ರಮು ಕ್ಷಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು :

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಪದ್ಮನಾಭ ಮತ್ತು ವಾಸು ದೇವ ಎಂಬವರು ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರ ವಯಸ್ಸೂ ಒಂದೇ. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೋಡಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಮದುವೆಯನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಹಾಗೆ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ

ಬೆಂಗಳೂರು

ಗೃಹಸ್ಥರಾದ ಮೇಲೆ ವಾಸುದೇವನಿಗೆ ಕಿಟ್ಟಿ ಗ್ರಹದ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀಳತೊಡಗಿತು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ರವೀಂದ್ರನಂಬ ಮಗನಿಗೆ ತಾಯಿಯಾಗಿ ಹೀರಿ ಹೋದಳು. ದಾಯಾದಿಗಳು ವಾಸುದೇವನ ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಬಿಡಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಅವನು ಪೂರ್ತಿ ಪದ್ಮನಾಭನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರುತ್ತ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದು, ಸಾಯುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದನು. ಸಾಯುವ ಮೊದಲು ತನ್ನ ಮಗ ರವೀಂದ್ರನನ್ನು ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅವನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಭರವಸೆ ಪಡೆದು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದನು.

ಪದ್ಮನಾಭನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಅಕ್ಷರಶಃ ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ರವೀಂದ್ರನನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಕೇವಿರನಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಬೆಳೆಸಿದನು. ಕೇವಿರನೂ, ರವೀಂದ್ರನೂ ಒಂದೇ ತಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ, ಇಮ್ಮ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೆ ಓದನ್ನು ಮುಗಿಸಿದರು.

ತರುವಾಯ ಪದ್ಮನಾಭನು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಅವರಿಬ್ಬರ ಖರ್ಚಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಕೇವಿರನ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ, ಇದ್ದನು. ಅದುದರಿಂದ ರವೀಂದ್ರನ ಖರ್ಚಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಕೇವಿರನೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಊರು ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ನಗರವನ್ನು ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಕೇವಿರನ ಸ್ವಭಾವವು ಬದಲಾಗತೊಡಗಿತು. ಊರಲ್ಲಿರುವಾಗ ಕಂದೆಯ ಭಯದಿಂದ ಅವನ ನಿಶ್ಚಿಂತ ಬಯಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಗರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಬರದಂತಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಓದಿನ ಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ತಗ್ಗಿ, ಆಟ, ಮಾಟ, ವಿನೋದಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ವಿರಾಸ ಬೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಮೋಹುಂಟಾಯಿತು. ಬರಬರುತ್ತ, ಆ ಮೋಹು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಕಂದೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡುವ ಹಣದ ಬಹು ಭಾಗವನ್ನು ಖರೀದಿ, ಜೂಜು, ಮಗಾರಿಗಳಿಗೆ ವೆಚ್ಚಿಸತೊಡಗಿದನು.

ರವೀಂದ್ರನು 'ಮಾತ್ರ ಓದಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಶ್ರದ್ಧೆ ಯಿಟ್ಟು ಶೇಖರನನ್ನ ತಿದ್ದಲು ನೋಡಿದನು ಅದರಿಂದ ಪ್ರಶೋದನವೊಂದು ಆಗಿತ್ತು. ಶೇಖರನ ಅಡ್ಡದಿಡ್ಡಿ ಪ್ರವರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ತಂದೆಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ರವೀಂದ್ರನು ಆಲೋಚಿಸಿ ಯೋಚಿಸಿದನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಶೇಖರನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿ, ಈಗ ತನಗೆ ಮಾಡುವ ಧನ ಸಹಾಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಹಾಗಾದರೆ ತನ್ನದು ಅಧೋಗತಿಯಾದೀತಲ್ಲ '.

ಒಂದು ಸಾರಿ ರಜೆಗೆ ಶೇಖರನೂ ರವೀಂದ್ರನೂ ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಓದು ಹೆಗ್ಗಿನದೆಯುತ್ತದೆಂದು ಪದ್ಮನಾಭನು ವಿಚಾರಿಸಲು ಶೇಖರನು ತಪ್ಪಿಟ್ಟರ ಓದು ಬಿನ್ನಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ತಂದೆಗೆ ಏನೂ ಸಂದೇಹಬಾರದಂತೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಆಗಲಾದರೂ ರವೀಂದ್ರನು ಶೇಖರನ ಗೂದಲಲ್ಲಿ ಅದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಗೋಪಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಪದ್ಮನಾಭನು ಇನ್ನೊಂದು ದಿನದಲ್ಲೆಯೂ ತಪ್ಪನಾದನು.

ರಜೆಯ ಕಾಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಹುಡುಗರೊಬ್ಬರೂ ನಾಡಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಮುಂಚಿನ ದಿನ ಪದ್ಮನಾಭನ ಬೆಕ್ಕಿಗೆಯಲ್ಲಿವ್ವ ಹಣವು ಕಾಣದೆಹೋಯಿತು ಪದ್ಮನಾಭನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಆಗ ಶೇಖರನು "ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವವ್ವಾ, ರವೀಂದ್ರ ನೇಕಾದರೂ ತೆಗೆದನೋ ಏನೋ ? ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು ? " ಎಂದನು.

ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ರವೀಂದ್ರನನ್ನು ಶಂಕಿಸುವುದು ಬೆಕ್ಕಿಯದ್ದಷ್ಟೆವೇಸಿತು. ಆ ಪಾಡುಗಳು ಮಗನೊಂಕ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಶ್ವಾಸವಲ್ಲಿರುವವನು. ಅದರೂ ಪದ್ಮನಾಭನು ರವೀಂದ್ರನನ್ನೂ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದನು. ಆಗ ರವೀಂದ್ರನು ತುಂಬಾ ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಹಣವನ್ನ ಶೇಖರನೇ ತೆಗೆದವನೆಂದು ರವೀಂದ್ರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಶೇಖರನು ತನ್ನ ಮು ಬೆಕ್ಕಿಗೆಮಿಂದ ಹಣ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೂತ್ರವಲ್ಲದೆ,

ತುಂಬೆಯು ಇದಿರಿಸಿದ್ದ ರವೀಂದ್ರನನ್ನು ನೋಡಿ,
 "ಈಳದ ಯಾಕೋ ತಗದಿ" ಈಳದರೆ ಅವು ಕೊಡ
 ದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ' ಕಳ್ಳತನವೇಕೆ?" ಎಂದು ಕೂಡಾ ಈಳ
 ಬಿಟ್ಟು ಅದು ಅವನನ್ನು ಸ್ತಬ್ಧಗೊಳಿಸಿತು.

ಶೇಖರನು ತಂದೆಯನ್ನು ಈಳದೆಯೇ ಹಣ ತೆಗೆ
 ದಿದ್ದಾನೆ. ಕಾನು ನಡವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಶೇಖರನ
 ಮೇಲೆ ತುಂಬೆಗೆ ದುರಭಿವ್ರಾಸು ಉಟುಗುತ್ತದೆ.
 ಹಾಗಾಗಬಾರದು. ಎಂದುಕೊಂಡು ರವೀಂದ್ರನು
 ತುಂಬೆ ಆ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದು ತಪ್ಪುಮಾಡಿದನೆಂದು
 ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ
 ಪದ್ಮನಾಭನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದನು.

ಮೊತ್ತಮೊದಲನೆಯ ಸಾರಿಯಾಗಿ ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ
 ರವೀಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಅಸಹ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತು "ನಿನ್ನನ್ನು
 ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಿ ಪ್ರಯೋಜಕನನ್ನಾಗಿ
 ಮಾಡುವೆನೇನು ನಿನ್ನ ತುಂಬೆಗೆ ವಸತು ಕೊಟ್ಟು,
 ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟೆ. ಎಷ್ಟೊ

ಒಂದಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಪ್ಯಾರಾಗಿರೋಯಿತು." ಎಂದನು
 ಈ ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನು ಈಳ ರವೀಂದ್ರನು ಏನೂ
 ಹೇಳದೆ ಭಾರವಾದ ಮುನ್ನಸಿನಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ
 ಕೊಂಡು ಹೊರಟುಕೊಂಡನು.

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ಜೂಜಿನ
 ಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಶೇಖರನು ಯಾವನ ಮೇಲೆಯೋ
 ರಾಗಿಬಿದ್ದು ಹೊಡೆತು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊಡೆತ
 ತಂದವನು ಪ್ರಾಗುಬಿಟ್ಟನು ಶೇಖರನು ತಪ್ಪಿಸಿ
 ಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಈ ದುರಂತ ಪ್ರಸರಣವಲ್ಲ ಹಂತಕನು ಶೇಖರನೇ
 ಎಂದ. ತಂದಿದ್ದ ರಾಜಕುಟುಂಬ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ
 ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟರು. ಅವನ ಅವರಾಧರ ಸಭಾಗರಕ್ಕೆ
 ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿಗಳೂ ಇದ್ದರಂತೆ. ಈ ವಾತಾವರಣವನ್ನು
 ಈಳ ಪದ್ಮನಾಭನು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಿಡಬಂದನು.

ಶೇಖರನ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯಿತು. ರವೀಂದ್ರನು
 ಶೇಖರನನ್ನು ಕಾವಾಡಲು, ಕೊಲೆ ನಡೆದ ಸಮಯ
 ದಲ್ಲಿ ಶೇಖರನು ತನ್ನ ಬಿಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ವಿತೆಯಲ್ಲೇ
 ಇದ್ದನೆಂದು ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳಿದನು. ಅದರ ಶೇಖರನು
 ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡವರು. ಅನೇಕ
 ರಿದ್ದುದರಿಂದ, ರವೀಂದ್ರನ ಸಾಕ್ಷಿ ಬದ್ಧ ಹೋಯಿತು.
 ಶೇಖರನೇ ಕೊಲೆಗಾರನೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ
 ಯಾವಜ್ಜೀವ ಕಾರಾಗೃಹದ ಬಿಟ್ಟ ಬದ್ಧಿತು.

ಉರಿನಿಂದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದಂದಿನಿಂದಲೂ
 ಶೇಖರನು ಎಲ್ಲಾ ಮುಷ್ಕರವಾಗಿಲೂ ಗುರಿಯಾಗಿ
 ಕ್ರಮೇಣ ವತಾವಾಗಿ ಹೋದನೆಂದು ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ
 ಈಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು. ಅವನು
 ರವೀಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಉರಿದುರಿದು ಬೀಳುತ್ತ,
 "ನಿನ್ನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ದೊರೆ! ಮಿತ್ರ, ದೊರೆ!
 ಸುಖ ದೊರೆ! ಸಮಾಜ ದೊರೆ! ಮಹಾ
 ಪಾತಿ! ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹ! ಮಹಾ ಸ್ವಾರ್ಥಿ! ನಿನ್ನ
 ನನ್ನ ಮನೆ ಹಾಳು ಮಾಡಲು ಬಂದ ದುಷ್ಕೃತ

ದಂಧವನು ! ನಡೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದಿರಿಂದ ! ” ಎಂದು ಬೈದು ಹೊರಗೆ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟನು.

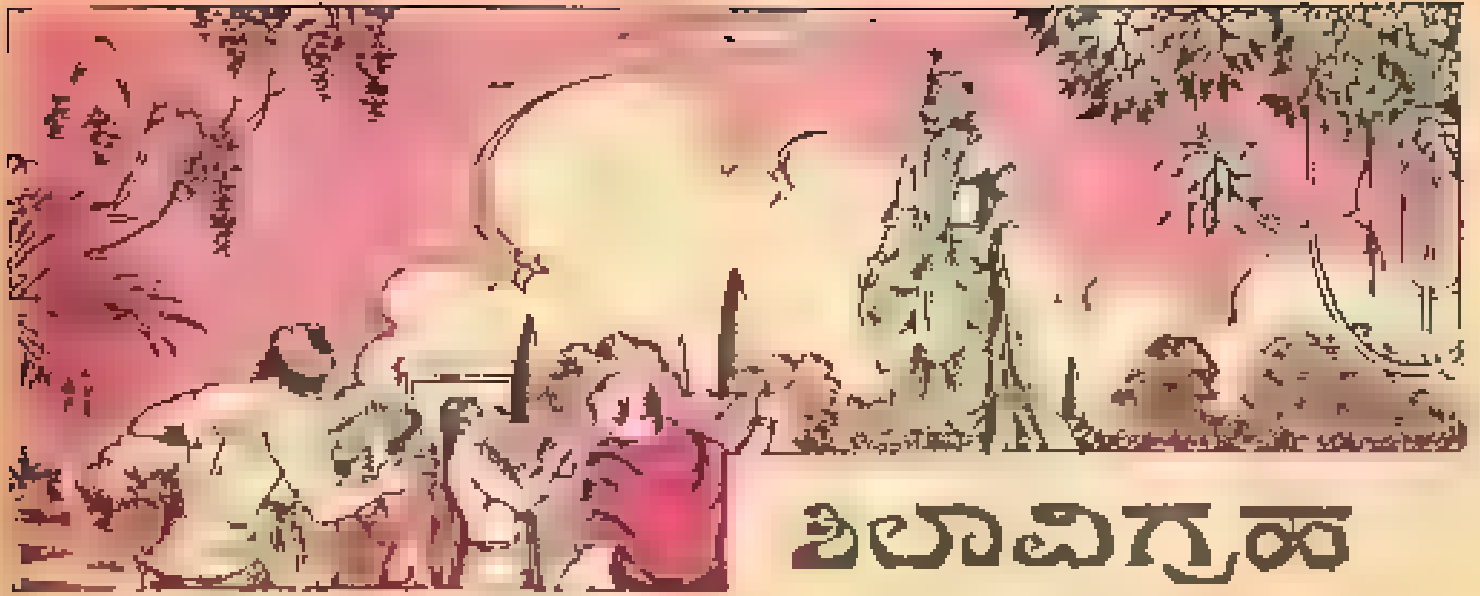
ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಠಿಣವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ. “ರಾಜಾ. ಪದ್ಮನಾಭನು ರವೀಂದ್ರನನ್ನು ಹಾಗೆ ನಿಂದಿಸಿದನೇ? ತನ್ನ ಮಗನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಾಗಿಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಒದ್ದಿ ಮಂಕಾಯಿತೆ? ರವೀಂದ್ರನನ್ನೇ ಮಗನಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ತ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದಿರಬಹುದಿದ್ದಿಲ್ಲಾ? ಹುಣ್ಣಾದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಆ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗರ ಮೇಲೆ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯಿದ್ದಿಲ್ಲಾ? ಈ ಸಂದೇಹಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದಿದ್ದೂ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಯೊಡೆದು ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ ! ” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಶ್ರವಿತಮನು ಹೀಗೆಂದನು.

“ ಪದ್ಮನಾಭನಲ್ಲಿ ಭೇದಬುದ್ಧಿ ಅವಲೇಶವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಒದ್ದಿಗೆ ಮಂಕು ಕವಿಯಲೂ ಇಲ್ಲ. ಸ್ನೇಹವೆಂದರೇನೆಂದೂ, ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅಂದರೇನೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ರವೀಂದ್ರನಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹವೂ ಬಾಧ್ಯತೆಯೂ ಸ್ವಲ್ಪಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತರೇ ಪರಮ ದ್ರೋಹಿಯಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದನು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವನು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಒಳಿತನ್ನು ಬಯಸುವವನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಶೇಖರನು ವಕ್ರ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಾಗಲೇ ಅವನ ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿರಬೇಕಿತ್ತು.

ಲೋಕಾಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ಮನೋಭಾವವು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದಮೇಲೆ ಶೇಖರನ ನಡತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸರಿಯಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ರವೀಂದ್ರನೊಬ್ಬನೇ ಆದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಕ್ಷೇಮಮಾತ್ರ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಶೇಖರನನ್ನು ಕುರಿತು ಅವನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಲು ಹೆದರಿದನು. ಅವನು ಹೆದರದೆ ನಡೆದುದನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ಪದ್ಮನಾಭನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಅಂಕೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಅವನ ಪತನವನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಸ್ವಾರ್ಥ ವನ್ನೇ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರವೀಂದ್ರನು, ಶೇಖರನ ಅಧಃ ಪಾತಾಲದ ದಾರಿಯನ್ನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದೇ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಶೇಖರನ ಕಳ್ಳತನವನ್ನೂ ಕೊರೆಯನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದು ಕೂಡಾ ಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದಲೇ ಆದರಿಂದಲೇ ರವೀಂದ್ರನು ಸುಘ ದ್ರೋಹಿಯಾದನು. ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ಮಗನು ಶಾಶ್ವತ ವಾಗಿ ದೂರವಾಗಿ ಹೋಗಲು ಕಾರಣವಾದವನು ರವೀಂದ್ರನೇ ಎನ್ನಲು ಸಂದೇಹವೇನೂ ಇಲ್ಲ ”.

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಶಪಥದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಮರೆದಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡ ತೊಡಗಿತು.

ಶಿಲಾವಿಗ್ರಹ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಂಗೆ ದೇಶವನ್ನು ಫರ್ಮೋರ ನೆಂಬ ರಾಜನು ವಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರಜೆಗಳ ವಿಚ್ಛುಗೆಯನ್ನು ಗಣಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟಾಪುತ್ಸುಕೆಯುಳ್ಳವನು. ಆದುದರಿಂದ ಪರಿಷ್ಕಾಂಠನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಶ್ರದ್ಧೆವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗೂ ರಾಜವ್ರತಕುಥಿಯ ಅಂಕವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ ಅವರ ನಿರ್ಮೇದಕಗಳನ್ನು ಕೇಳುವನು.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳ, ಅನಿರ್ಮೇದಕಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜನನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಹೊಗಳಿ, ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವನು. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಸಮವಾಯುಗಳನ್ನು ರಾಜನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಡುವರು. ರಾಜನಿಗೂ ತನ್ನ ಆಳ್ವಿಕೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದೆಂಬ ಸಂತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಗೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆಯಲು ಫರ್ಮೋರ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಿರುವ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಸ್ವತಃ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಶಿಲಾ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಳ

ಿಸುವನು. ಆ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಪ್ರಜೆಗಳು ಹೆಗೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವರುಂಬುದನ್ನು ಚಾರಣ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದನು. ಈಗ ಕಾಂಕ್ಷೆಯುಳ್ಳ ರಾಜನಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೀ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಜೆಗಳು ರಾಜನ ವಿಗ್ರಹದ ಕುತ್ತಲೂ ಆವರಣವೆಬ್ಬಿಸಿ ಒಗೆ ಒಗೆಯ ಹೂಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿ, ವಿಗ್ರಹದ ಕೊರಳಿಗೆ ದಿನಾ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಅಲಂಕರಿಸಿ ಸಮಸ್ತಾರಮಾಡುತ್ತ ಒರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಸಂಗತಿ ಅನೇಕವಂದಿ ಚಾರಣ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಅನೇಕಮಾರಿ ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ದೇಶದೊಳಗಿನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲಿರುವ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನು ಅನಂದಪರವಶನಾದನು.

ಮಂಗೆದೇಶದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮಗಳೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಳೆಗೊಂಡಿವೆವಾದಮೂ, ವಿಶ್ರಮಪುರಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮವು ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅನೇಕಾರ್ಯದಿಂದ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಪೀಡಿಸುವುದು ನೀರಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ. ಆ ಗ್ರಾಮದ ಒಡೆಯನಾದ ವೀರದಾಸನು ರಾಜನ ಮುಂದೆ

ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಬಿನ್ನವಿಸಿ, ವಿಗ್ರಹವಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬಾವಿಹೋಡಲು ಅನುಜ್ಞೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಧರ್ಮವೀರನು ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಗಣ್ಣು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, "ಇಂಥಾ ಮಾತು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ನಿನಗೆಮ್ಮ ಧೈರ್ಯ!" ಎಂದು ಬೈದು, ವೀರದಾಸನನ್ನು ಪದವಿಯಿಂದ ತೊಲಗಿಸಿ, ಜಲವೇಧಕರನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

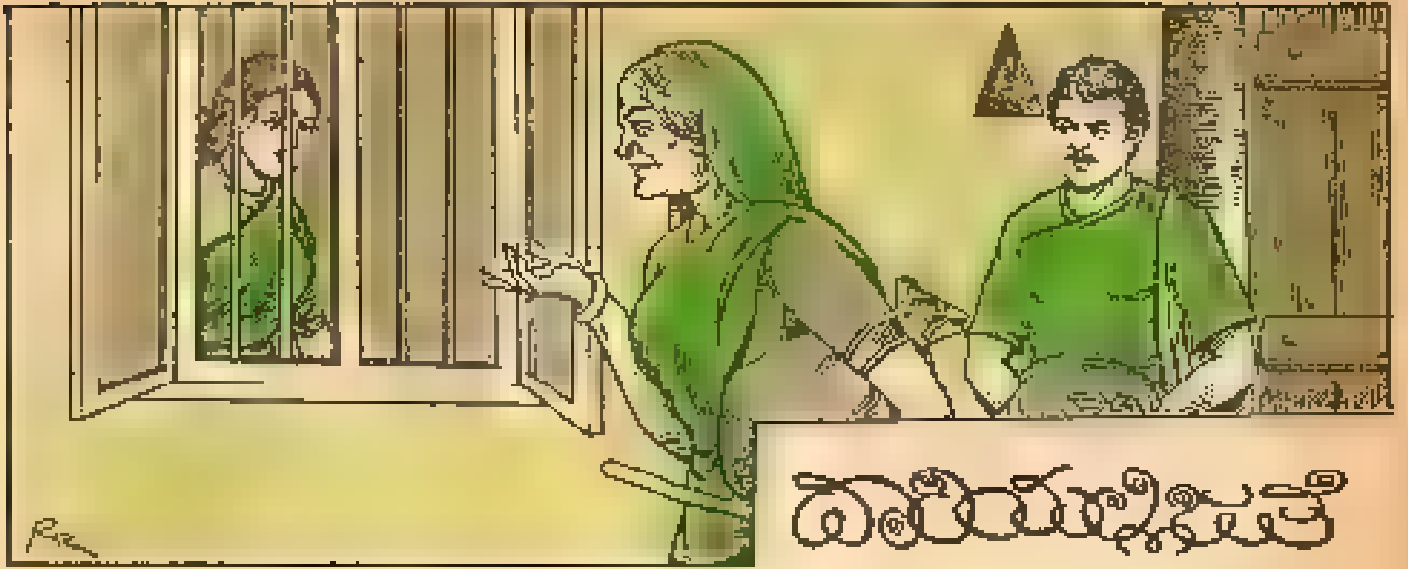
ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಕೋಪವನ್ನು ಶಾಂತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ರಾಜನು ವಿಕ್ರಮವುರಿಗೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಎರಡು ಪಾಲು ನೀರು ಬಂಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿದನು. ಅದರಿಂದ ನೀರು ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ಪದಾರ್ಥವಂತಾಗಿ ಬಡಜನರು ನೀರಿನ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದರು.

ಐದಾರು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಕ್ರಮವುರಿಯ ಪ್ರಜೆಗಳು ಎಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ವೇಷ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಕ್ರಮವುರಿಗೆ ಹೋಯಿಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದ ರಾಜನ ಶಿರಾವಿಗ್ರಹವು ಧೂಳಿನಿಂದ ಕೆಳಕೆಚ್ಚುಗಿಳಿದ ಎಕಾರ ಬಡದಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಅವರೆಗಾದ ತುಂಬಾ ವಿನೋದ ಹುಚ್ಚುಬ್ಬುಗಿಡಗಳೂ,

ಮಾಳ್ತಿನ ಪೊದರುಗಳೂ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ತನ್ನ ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಅಶ್ರದ್ಧೆಯಾಗಿರುವರೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯತು ಯಾರಿಗೂ ರಾಜಭಕ್ತಿಯೋ ಗೌರವವೋ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ರಾಜನಿಗಿಂತಲೂ ನೀಡೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ ಈ ಮಾತು ಅಲ್ಲಿಯ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ವೀರದಾಸನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳದಿದ್ದು ತನ್ನದೇ ತಪ್ಪು. ಹೀಗೆ ಧರ್ಮವೀರ ರಾಜನಿಗೆ ಬ್ಹಾನೋವಯ ವಾಯಿತು. ಅವನು ಬೇಗನೇ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಜಲವೇಧಕರನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಗೊಳಿಸಿ ವಿಕ್ರಮವುರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ತನ್ನ ವಿಗ್ರಹವಿದ್ದ ಸ್ಥಳದ್ದಲ್ಲಿ ಮೊದ್ಲೆ ಬಾವಿಯನ್ನು ಕೋಡಿಸಿದನು. ವೀರದಾಸನನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಪದವಿಯಲ್ಲರಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದನು.

ಮತ್ತೊಂದುಸಾರಿ ರಾಜನು ಬೇರೆ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಆ ಊರನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಾಗ, ಬಾವಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹೂಯೋಬದ ನಡುವೆ ತನ್ನ ಹಾಲು ಗಲ್ಲಿನ ವಿಗ್ರಹವು ಗೌರವಭೂಷಣಾದಿದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಈ ಹಾಲುಗಲ್ಲಿನ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ವಿಕ್ರಮವುರಿಯ ಪ್ರಜೆಗೇ ಬಂದಾ ವಸೂಲುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಿಕೊಂಡುದಂತೆ.

ವಾಯಲಿವೆ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಾರಾಮನೆಂಬವನಿದ್ದನು. ಅವನ ತಾಯಿಗೆ ಆರುಹತ್ತು ಹಯಸ್ತು ಮೂರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವಳು ರಾಜಾರಾಮನೊಂದಿಗೆ, ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ಹೋಗಲಾರಳು. ಐತೆಗೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕಳುಹಿಸ ಬೇಕು. ಆದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವರು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಜಾರಾಮನಿಗೆ ತೀರಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ವೃದ್ಧ ತಾಯಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೋಡುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುತ್ತ ದಿವಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಬಂದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಆಕಾಶ ತ್ತಾಗಿ ನೆರೆಮನೆಯ ಗೋಪಾಲನು ಆದೇ ಊರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುತ್ತಾನೆಂಬ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ರಾಜಾರಾಮನು ಗೋಪಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಗೋಪಾಲನು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದ ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

ರಾಜಾರಾಮನ ತಾಯಿ ಮಗಳ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು

ಒಂದು ಮೂಟೆಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡಳು. ರಾಜಾರಾಮನು ಒಳ್ಳೆಯ ನಸು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನಸುಪ್ರಯೋಗದ ತನ್ನ ಬಾವಯ್ಯನಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಹಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ನಸುಹನ್ನು ತುಂಬಿ ತಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಾವನಿಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ತಾಯಿ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ತಂಬಿಟ್ಟುಹೇಳಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ರಾಜಾರಾಮನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಇರಲೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನೂ ತಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಪ್ರಾಯಸಂದ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುವದೆಂದರೆ ಏನೋ ಬೇಡದ ಭಾರ ಹೊರುವಂತೆ ಕಂಡರೂ, ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ವೆನ್ನಲಾಗದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಮಂಜಾನೆಯಲ್ಲೇ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ಊರುದಾಟಿದರು.

ಆಗ ಗೋಪಾಲನು, "ದೊಡ್ಡಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹಣವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು. ವೃದ್ಧಳು ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅದನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡನು.

ಯಂಥವಳು ನಾನು. ಹತ್ತು ಹುಡುಗ ನಿನ್ನಿಗೆ
ಅಣ್ಣ ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಮ್ಮ. ಪರವಾ
ಯಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು.

ಮುದುಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಗೃಹಣಿ
ಬಂತು ಬಾಗಿಲ ತೆರೆವಳು ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ
ವೃದ್ಧಳು ಮಾತು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಯಾವುದೋ
ತಪಾಂತರದ ಪಂಚಂಥವನ್ನು ಮೆಗುಚಿದಳು. ಆಗ
ವೃದ್ಧಳು ಬೇಡೆಯದೂ ಕೇಳದೆ, ಗೃಹಣಿ ಒಲಹಚ್ಚಿ
ವೃದ್ಧಳಿಗೂ ಗೋಪಾಲನಿಗೂ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ
ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಊಟ ಒಡಿಸಿದಳು. ಅವೆಲ್ಲ ಆಗುವಾಗ
ಮಳೆ ನಿಂತು ಬಿಸಿಲು ಹೊರಟಿತು.

"ಇನ್ನು ನಾವು ಬರುತ್ತೇವೆಮ್ಮ. ಬಹಳದೂರ
ಹೋಗಬೇಕು." ಎಂದು ವೃದ್ಧಳು ಹೊರಟು ನಿಲ್ಲಲು,
ಓಂದಿರುಗಿ ಪ್ರಯೋಗಮಾಡುವಾಗ ಒಂದು ಹೊತ್ತು
ಇರುತ್ತೇನೆಂದು ಮುದುಕಿಯಿಂದ ಮಾತು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡ ಮೇಲೆಯೇ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಳು
ಆ ಗೃಹಣಿ.

"ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು
ಸಮ್ಮವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದವ್ಯಾ,
ನೋಡಿದೆಯಾ? ಯಾವಳೋ ಏನೋ? ಎಷ್ಟು
ಉಪಚಾರಮಾಡಿದಳು!" ಎಂದಳು ವೃದ್ಧೆ
ಗೋಪಾಲನೊಂದಿಗೆ.

ಅವರು ಒಂದು ಬಳಸುವಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೆಡೆಯು
ತ್ತಿಧಾಗ ದಾರಿಗೆ ಅದ್ದವಾಗಿ ಒಂದು ನಾಗರಹಾವು
ಮಲಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂತು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ
ಗೋಪಾಲಿ ಹೆದರಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತ ಬವ್ವಾಳಿ
ತಟ್ಟಿದನು. ಅದರೂ ಹಾವು ಕದಲಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ಮುದುಕಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೋಲನ್ನು
ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕುಟ್ಟಿದಳು ಹಾವು
ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪೊದರಿಯೊಳಗೆ
ಹೂಲಿತುಹೋಯಿತು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರು ಯಾವುದೋ
ಒಂದು ಊರನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಆಗ ಅಕ್ಕುಕವಾಗಿ
ಮಳೆ ಸುರಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಊರ
ಹೊರಗೆ ಗುಡಿಸಲುಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಹಂಚಿನ
ಮಳೆ ಕುಡಿತು. ಗೋಪಾಲನು ಆ ಮನೆಯ
ಬಾಗಿಲನ್ನು ದಡದಡನೆ ಬಡಿದನು. ಕಿಟಿ
ಯೆಂದ ಒಳಗಿದ್ದ ಹೆಂಗುಸು ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿ,
"ಯಾರಪ್ಪಾ ನೀನು? ಏನು ಬೇಕು?" ಎಂದು
ಕೇಳಿದಳು.

"ಮಳೆ ಜೋರಾಗುವ ಹಾಗಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಮ್ಮ
ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಠಿರೇ ಸಾಕು" ಎಂದನು
ಗೋಪಾಲ. "ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡಸು
ಬೇರಿದ್ದಿರಾದರೂ ಹೋಗು" ಎಂದಳು ಒಳಗಿನವಳು
ಖಂಡಿತ ಧೈರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಗ ಗೋಪಾಲನೊಂದಿಗೆ ಒಂದ
ವೃದ್ಧಳು ಟಿಪಿಕೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಮಳೆಯಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿಯಾಗುತ್ತಿರುವೆವೆಮ್ಮ. ಅನ್ನ ತಾಯಿ

"ಹಾವಿಗೆ ಕಿವಿಗಳಿಲ್ಲ. ನೆಲ ಅದರಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಕದಲುತ್ಪದೆ" ಎಂದು ಮುದುಕ ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು.

ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಂದು ಗುತ್ತವನ್ನು ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ದಾರಿ ಹೊಡೆತ ಫಕ್ಕನೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ಹಾರಿ, ಚೂರಿ ಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಗೋಪಾಲನೊಂದಿಗೆ, "ನನ್ನ ಹಗುವನ್ನೇ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ!" ಎಂದು ಚೂರಿ ಕೊಡಿಸಿದಳು.

ಗೋಪಾಲನು ತಲೆಯಿಂದ ಪಾದದ ವರೆಗೂ ನಡುಗಿದನು. ಅವನು ಸೊಂಟದಿಂದ ಹೂಡ ಬೇಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ವಸೆ ಕೊಂಡು ಎಂದು ಮುಮುಕ್ಷುಳಿ ಸಂದೇಹ ವಾಗಿ, "ಇದನ್ನಾ ಹಾಕಿದ ಹಾಕೋಸ್ಕರ ವ್ಯಾ, ತೆಗೆದು ಪಾಡಿಯಾಗಿಬೇಡ. ಹಗ ನನ್ನ ಪತ್ನಿ, ಇದೆ. ಇಲ್ಲದವನನ್ನು ಹೆದರಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನಿದೆ?" ಎನ್ನುತ್ತ ಗಂಟುಬಿಟ್ಟ, ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು

ತೆಗೆದು, ಅದರ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಅದರ ವಸ್ತು ಕಳ್ಳನ ಕಿವಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿಸಿದಳು. ಕೆ. ಹಾಗಿದ್ದು, ಎನ್ನುತ್ತ "ಹಾವಿಗೆ ನನ್ನ ಕೆರಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳು. ಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದನು.

ಮುಮುಕ್ಷು ಚೂರಿಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಸೈಗಿ ಮಾಡುತ್ತ, "ಅವನನ್ನು ತಿವಿಬಿಡೋ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಾದಿಗೆ ಇಂಥಾ ಹಾಳು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಅವನನ್ನು ಕೊಂದರೆ ನಮಗೇನು ಲಾಭ ಹೇಳು!" ಎಂದಳು. ಗೋಪಾಲನನ್ನು ತಡೆಯು ವವಳ ಹಾಗೆ ಕಳ್ಳನು ಅದನ್ನು ಕೀಳಿ ಹೆದರಿ ಕಟ್ಟಿ ಸಂಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮುಮುಕ್ಷು ತನ್ನ ಎತ್ತರವಾಗಿ ಓಡಿಮೊದಲು ಚೂರಿಯನ್ನು ಮುಮುಕ್ಷು ತನ್ನ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಳು.

"ಅವತ್ತು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡು ವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೆದರಿ ಮರುಗಟ್ಟಿ ನಂತರ ಲಾಭ ವಿಲ್ಲವು. ತಲೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು" ಎಂದಳು ಮುದುಕಿ. ಆ ಮಾತು ಕೀಳಿ ಗೋಪಾಲ ಎನೂ

ಹೊಳೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತಲೆವಾಗಿದೆ. ದಿವ ಹಬ್ಬವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರು ಒಂದು ಸಾರವನ್ನು ತಲಪಿದರು. ಅವರು ದಾಟಿ ಇನ್ನೂ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

"ನಾಸ್ತ ಊರುಮುಟ್ಟುವಾಗ ಜಾಮ ರಾತ್ರಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಹಸಿವೆಯಾಗಿದೆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಸಾದರೂ ತಿಂದು, ನಿಮಗೂ ಒಸಾದರೂ ಹಣ್ಣು ತರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹಳೆ ಗೋಪಾಲನು ಹೊರಟುಹೋದನು. ಮುಂದು ಒಂದು ಮನೆಯ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಗೋಪಾಲನು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಏನಾಯಿತೋ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಮುಂದುಕಿ ಅವರು ಹೊಕ್ಕ ಅಂಗಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು. "ತಿಡಗಿಂಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಂದು ಹಣ ಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಹಣದ ಚೀಲ ಯಾರೋ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡರೆಯ ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥಾ ಒಹಳ ಮಂದಿ ಯನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಹಣಕೊಡದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಮೂಟೆ ಹೊರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುತ್ತೇನೆಂದು ಮಾಡಿದಿಯೇನು?" ಎಂದು ಅಂಗಡಿ ಯವನು ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಜೋರುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಮುಂದುಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ತನ್ನ ಗುಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದು,

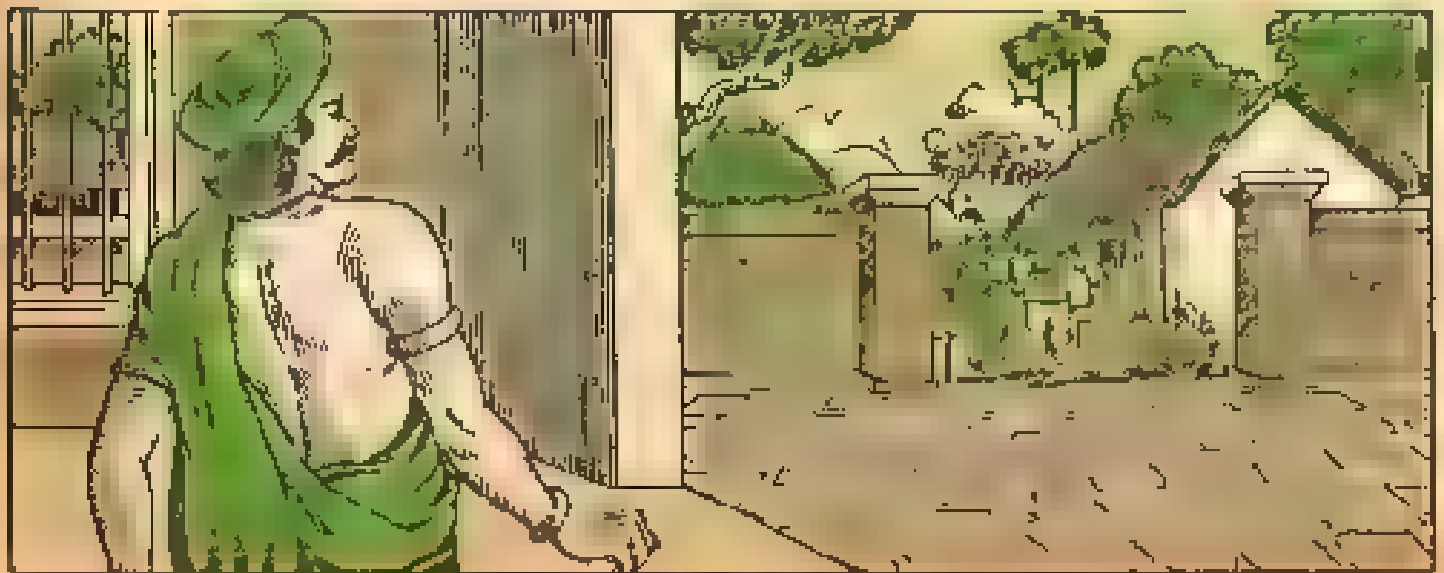
ಗೋಪಾಲನು ತಿಂದ ತಿಡಿಯ ದುಡ್ಡನ್ನು ಎಣಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು "ಇನ್ನು ಬಾರವ್ವ, ಗೋಪಾಲನು" ಎಂದಳು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತ ಗೋಪಾಲನು "ನನ್ನ ಹಣವೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲೋ ಜಾರಿಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತೋ. ಯಾರಾದರೂ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದರೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಹಣವಲ್ಲ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಕೊಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ? ಇನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹಣ ಹೇಗೆ ಬಂತು?" ಎಂದು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

"ಹಣವನ್ನು ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ? ಮೂರು ಸಾಲು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದಳು ಮುಂದುಕಿ.

ಅದರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ದಾರ ಇರುವಳೇನೋ ಎಂದುಕೊಂಡ ತಾಯಿ, ಒಹು ಬೇಗನೇ ಗೋಪಾಲನೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಒಂದು ದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜಾರಾಮನು. "ಇದೇನಮ್ಮಾ? ಅಗಲೇ ಬಂದೆಯಲ್ಲಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಏನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲಾ? ಹೋದಾಯಿತು, ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ನೋಡಿ, ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ ಮಾತುಕತೆ ಮಾಡಿಯೂ ಆಯ್ತು. ಪೂಜೆ, ನಮ್ಮ ಗೋಪಾಲ ಹಿಂದಿರುಗಿಬರುವಾಗ ತನ್ನ ಒತಗೆ ಬರಬೇಕು ಅಂತ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಬೀಡಿಕೊಂಡ. ಸರಿಯವ್ವಂತ ಹೊರಟು ಒಂದುಬಿಟ್ಟೆ" ಎಂದಳು ರಾಜಾರಾಮನ ತಾಯಿ.

ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರ್ಷಿ, ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ, ರಾಜರ್ಷಿ, ವಿಶ್ವರ್ಷಿ ಹೀಗೆ ಆನೇಕ ಬಗೆಗಳವರು ಇದ್ದಾರೆ. ದಾಸಪಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಋಷಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಋಷಿಯಾದ ಅತ್ರಿ, ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿದವನು.

ಅತ್ರಿ, ಋಷಿಯ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಅವಸೂಯೆ ಒಳು ದೊಡ್ಡ ತಪಃಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವಳು. ಅವಳ ತಪಃಶಕ್ತಿಯ ಮಹಿಮೆ ಎಂತಹುದೆಂದರೆ, ಒಂದು ಸಾರಿ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಮಹೇಶ್ವರರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆ ಆರೂಢರಾಗಿ ಅತ್ರಿನು ಆಶ್ರಮದ ಮೇಲ್ಬಾಗದಲ್ಲಿ ಮೇಘಪರ್ವತದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಆಶ್ರಮದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲಾಗದಂತೆ ಅವಸೂಯೆಯ ತಪಃಶಕ್ತಿ ತಡೆದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಅವರು ನುಸ್ದೊಂದು ಗಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಭಯಂಕರವಾದ ಬೆರಗಾಲ ಬಂದಿತು. ಅವಸೂಯೆ ತನ್ನ ತಪಃಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಗಂಗೆನದಿಯನ್ನೂ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರವಹಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ ವೈರು ಪಟ್ಟಿಗಳಿಂದ

ಕಳೆಸೊಳಿಸಿ ಬೆರಗಾಲವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿದಳು. ಇನ್ನೊಂದುಸಾರಿ ಕೌಶಿಕನೆಂಬವನು ಬೆಳಗುದ ಕೂಡಲೇ ಸಾಯುವನೆಂಬ ಶಾಪವನ್ನು ಹೇರಿ ದನು. ಆ ಕೌಶಿಕನ ಹೆಂಡತಿ ಅವಸೂಯೆಯ ಸ್ನೇಹಿತೆ. ಅವಳಿಗೆ ವೈಧವ್ಯವು ಬಾರದಂತೆ ಎದೆ ಯಲು ಆಶೂಯೆ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಹತ್ತು ರಾತ್ರಿಗಳಷ್ಟು ದೀರ್ಘಕೃತಿ ಎಳೆದು, ಶಾಪವ ಪ್ರಭಾವ ವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿದಳು.

ಅತ್ರಿ, ಋಷಿ ಸಂತಾನಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳೂ ಆತನು ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾದರು. ತಾನು ಒಪ್ಪಿ ದೇವನನ್ನೂ ಕುರಿತು ಕಣ್ಣು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮೂವರೂ ಏಕೆ ಬಂದಿರೆಂದು ಅತ್ರಿ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾವು ಮೂವರೂ ಸಮ್ಮತಿಂಶಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಪುತ್ರರಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತೇವೆ” ಎಂದರು ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳು.

ಆ ಪ್ರಕಾರ ಅತ್ರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಅಂಶದಿಂದ ಸೂರ್ಯನೂ, ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಂಶದಿಂದ ದತ್ತಾತ್ರೇಯನೂ, ಶಿವನ ಅಂಶದಿಂದ ಮಹಾಶೂನ್ಯ ಎತ್ತಿ ರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅವರೆ ಅತ್ರಿಗೆ ಅನೇಕ ವ. ದಿ

ಮಕ್ಕಳುಮತೆಯೂ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿಯ ಸಂತತಿಗುವಿಗೆ ಆತ್ಮೀಯರೆಂದು ಹೆಸರು. ಆ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಅತ್ತಿ, ಕುಲಪತಿಯಾಗಿರುವನು

ಶ್ರಾದ್ಧ ವಿಧಿ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದವನು ಅತ್ತಿಯೇ. ತಂದೆ, ತುತ, ಮ. ತ್ರಾತಂದಿರಿಗೆ ಪಿಂಡಪ್ರದಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ ಮಾಡುವ ಸಮಿತ ಶ್ರಾದ್ಧವು ತಂದೆಗೆ ಮಾತ್ರವೇದೂ ಅತ್ತಿ, ನಮಿ ಎಂಬವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

ರಾಜನು ದೈವಾಂಶ ಸಂಘೂತನೆಂದು ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದವನು ಅತ್ತಿ, ಮಹಾಮುನಿಯೇ.

ಬ್ರಹ್ಮವರ್ತಮಂ ಬೇಶದಲ್ಲಿ ಪೃಥು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ತೊಂಬತ್ತೊಂಬತ್ತು ಅಶ್ವಮೇಧಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸರಸ್ವತೀ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ನೂರನೇ ಅಶ್ವಮೇಧ ಯಾಗವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆಗ ಇಂದ್ರನು ಅಸೂಯೆಗೊಂಡು ಅವನ ಮೂಗಾಶ್ವವನ್ನು ಅವಹರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಯಾಗವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿ, ಖುಷಿ ಕೂಡಾ ಇದ್ದನು.

ಈ ಇಂದಿರನಲ್ಲಿಯೇ ಯಾಗಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಒಡುವನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ತಿ, ಮನಸೊಂದು ಸಂಸಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಆಗ ಕುಟುಂಬ ಪೋಷಣೆಯ ಭಾರಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸದೆ ಹೋಗಿಬಾರದೆಂದು ಹಿಂದತಿ ಆಶ್ಚರಿಸಿದಳು.

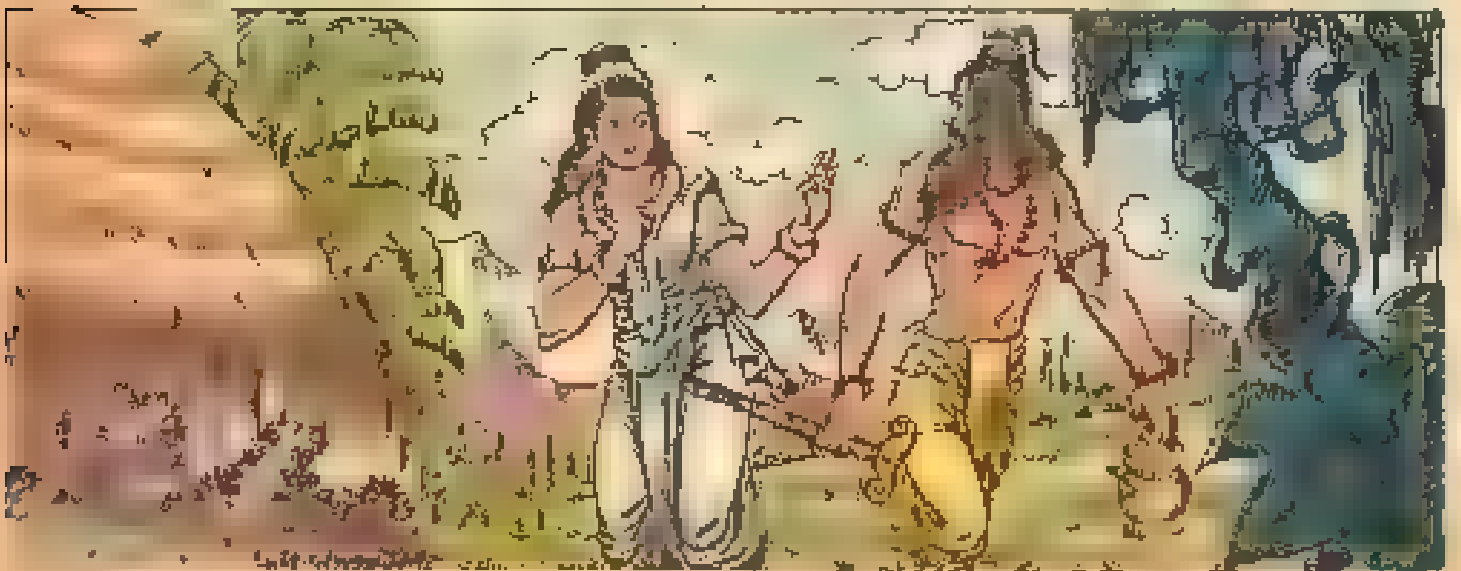
ಭೂಮಿಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡ ಬೇಕಾದವನು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರಾಜನೇ ಆದುದರಿಂದ ಅತ್ತಿ, ಪೃಥುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ "ನೀನು ಬೇದಾಂಶ ವಿರುವವನಾದುದರಿಂದ, ಭೂರೋಗದ ಇಂದ್ರನೇ" ಎಂದು ಮೂಂತಾಗಿ ರಾಜನನ್ನು ಹೊಗಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಅತ್ತಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಗೌತಮನು ಅಭ್ಯಂತರ ತೊಳೆದು, ಅತ್ತಿ ಗೌತಮರೊಳಗೆ ವಾದಪದ್ಧಿತು. ಕಡೆಗೆ ಸನತ್ಕುಮಾರನು ಇಬ್ಬರ ವಾದವನ್ನೂ ಕೇಳಿ.

ಅತ್ತಿ, ಪೃಥುವನ್ನು ಹೊಗಳಿದುದು ಸುಯಾದುದೇ" ಎಂದು ತೀರ್ಪು ಹೇಳಿದನು.

ಪೃಥು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆತ್ಮಸಂದಗೊಂಡು ಅತ್ತಿಗೆ ಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಪೃಥುವಿನ ತಂದೆಯಾದ ವೇನು ಮಹಾಮುಪ್ಪನಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಅವನನ್ನು "ಹುಚ್ಚು ನಾಯಿ"ಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಹಾಗೆ ಕೊಂದರು ಅಂತಹನ ಮಗನಾದ ತನ್ನನ್ನು ಅತ್ತಿ ಸನತ್ಕುಮಾರರು ದೈವಾಂಶ ಸಂಘೂತನೆಂದು ನೋಡಿಯಿಡಿದುದರಿಂದ ಪೃಥುವಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಅನಂದ ವಾದುದು ಸಹಜವೇ

ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟವನು ಎಲ್ಲಾ ಆಶಗಳನ್ನೂ ತೀರಿಸಿದಂಥವನು" ಎಂದಿರುವನು ಅತ್ತಿ, ಕುಬೇರನ ಕುಳು ಮಂದಿ ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿಯೂ ಒಬ್ಬನು.

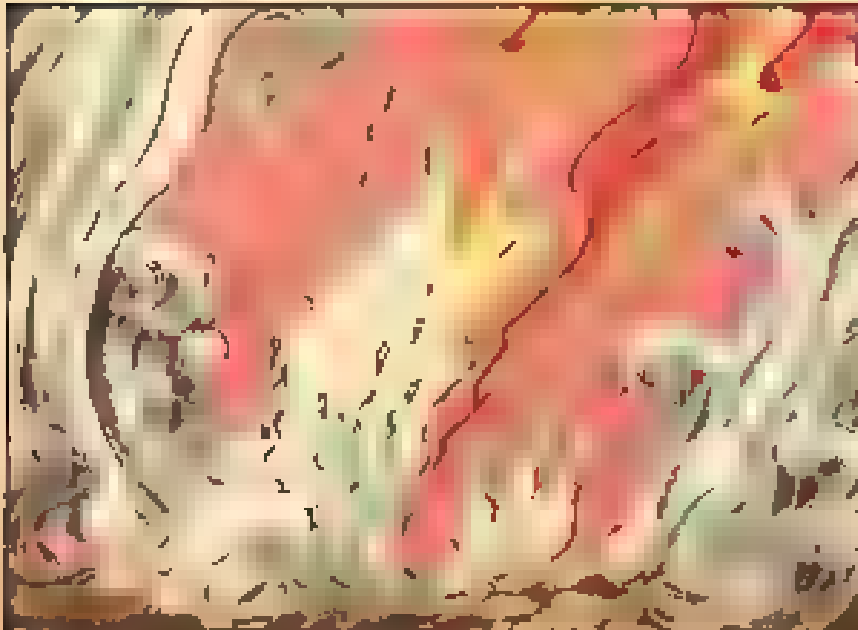

ತುಲಸೀ ಜಿನ್ಮವೃತ್ತಾಂತ

ಇಂದ್ರನು ಒಮ್ಮೆ ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಲು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಶಿವನುಲಾಗಿ ಹೋಗಲು ಬಾರಿ ಕೌಳವನು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮೂಕಾಡದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಂದ್ರನು ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಡೆದನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಿಂತು ಬಾರುಬಾರು ಲಗ್ನಿ ಜ್ವಾಲಿಸಿದ್ದುವು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಶಿವನೇ! ಇಂದ್ರನು ಶಿವನ ಮುಂದೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಆ ಜ್ವಾಲೆಯಿಂದ ತಾನು ಬೂದಿಯಾಗುವಂತೆ ಹಕ್ಕುಕೊಂಡನು.

ಶಿವನ ನೆತ್ತಿಯಿಂದಿದ್ದ ಆ ಲಗ್ನಿ ಜ್ವಾಲೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೋಗಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಒಂದು ಶಿಶುವಿನ ರೂಪವಾಗಿ ಹೊರಿಸಿತು.

ಕೋಪ್ಪಾಗ್ಗಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಆ ಮಗು
ಧಯಂತರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಬೆಳೆಯಿತು. ಸಮುದ್ರನು
ಆ ಮಗುವನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಲು,
ಆ ಬಾಲಕನ ಭಾರವನ್ನು ಭರಿಸಲು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ
ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಆ ಬಾಲಕನೇ ಜಲಂಧರ
ನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸ.

ಕೂಡಲೆ ಆ ಪಕ್ಷಿ ಜಲಂಧರನ ರಾಕ್ಷಸಿಗೆ ತಪ್ಪು
ವಾಣನು. ಅವನು ಭೂಮಿಯ ರಾಜರನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಜಯಿಸಿ, ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಜಯಿಸಲು
ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

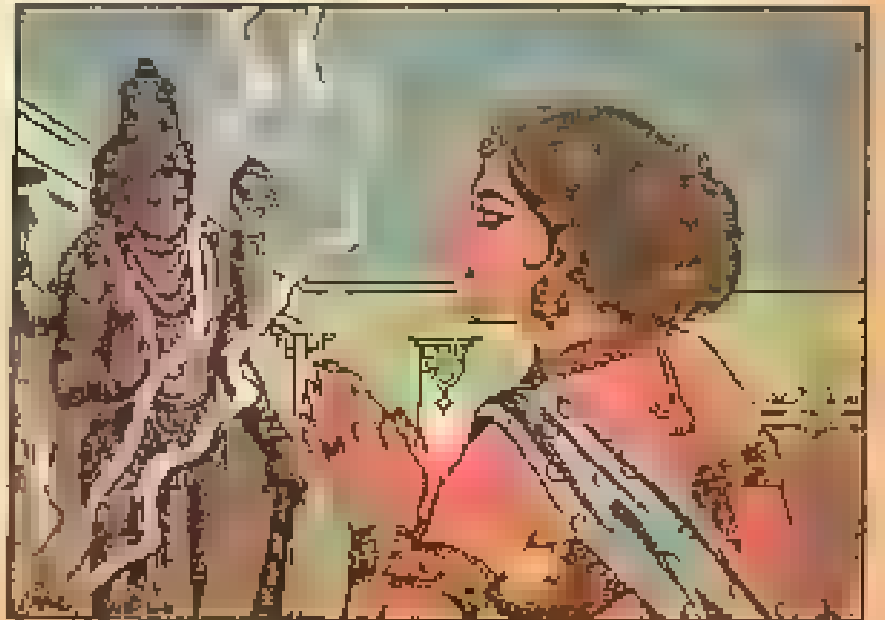
ಅವನು ಭೂಪ್ತ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಇಂದ್ರನ
ಅಮರಾವತಿಗೆ ದಾಳಿಯಿಟ್ಟನು. ಇಂದ್ರನ ಮೇಲೆ
ನಿರ್ದೋಷ ಕೋಪವು ಈ ಭೂಪದ್ಧಿ ಮತ್ಸ್ಯ
ಇಂದ್ರನ ಮೇಲೆಯೇ ಬಂದಿತು, ದೇವತೆಗಳು
ಅಸಹಾಯರಾದರು.

ಯುಧ್ಧದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನೂ ಅವನ ದೇವ ಪು
ವಾರವೂ ಬೋತುಹೋಗಿ ಜಲಂಧರನು ಅನುರಾ
ವತಿಯನ್ನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಪಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೋತ
ಇಂದ್ರನು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಜಲಂಧರನನ್ನು
ನಿಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿವನನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು

ಈ ಒಗಿಯ ಅಹಂಕಾರದ ಚೋಷಗಳನ್ನು
ಬಿಡುವಂತೆ ಶಿವನು ಜಲಂಧರನಿಗೆ ಒಂದಿ
ಪೇಳಿದನು. ಅದೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದೆ
ಶಿವನು ಸ್ವಯಂ ಜಲಂಧರನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ
ಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ, ಜಲಂಧರ
ನನ್ನು ಎದುರಿಸುವಾಗಲೂ ಶಿವನಿಂದ ಸಾಧ್ಯ
ವಿರಲಿಲ್ಲ !

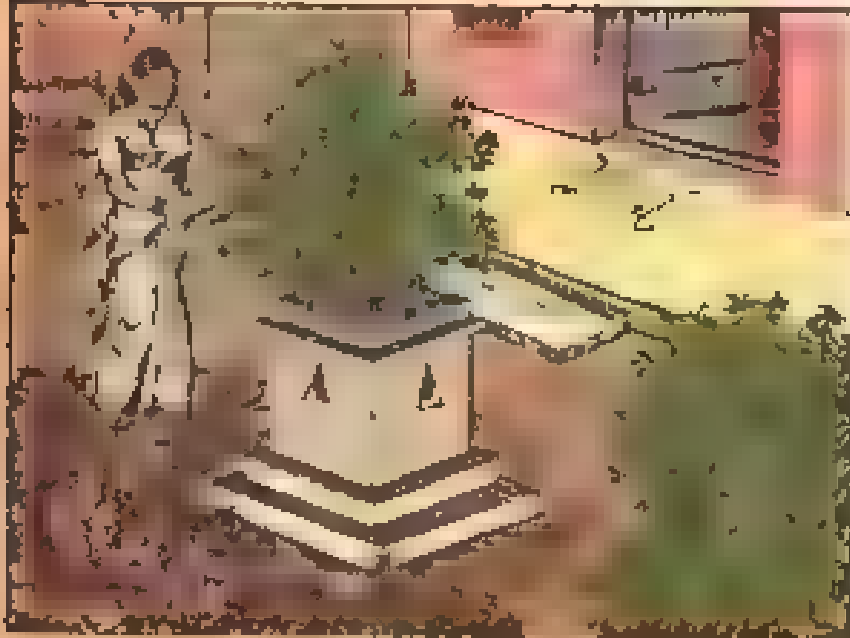
ಜಲಂಧರನನ್ನು ಕಾಣದವ ಮಹಾಶಕ್ತಿ
ಯೊಂದಿದ್ದಿತು, ಅದು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ
ಬೃಂದಾವೇವಿ ನಿತ್ಯವೂ ಮಾಯವೆ ವಿಷ್ಣುವುಣಿ !
ಅವಳು ತನ್ನ ಗುಡಿನ ಶ್ವೇತಾಕ್ಷರಿಗೆ ಧ್ಯಾನಿಸು
ತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ಆಗದು.

ಮೇವತೆಗಲು ತಮಗೆ ಸಹಕರಿಸುವಿಕೆಯು ವಿಷ್ಣು
ಮನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು, ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಇತ್ತೆಚ್ಚಿನ
ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಬೃಂದೆಯು ಭಕ್ತಿಯೇ ರಾಕ್ಷಸನ
ಅಂಗರಕ್ಷೆ. ಆದರೆ ಜಲಂಧರನು ಸಾಯದೆ
ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ.

ವಿಷ್ಣು ಜಲಂಧರನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬೃಂದೆಯ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು, ತನ್ನ ಗಂಡ ವಿಜಯಶಾಲಿ
ಯಾಗಿ ಬಂದನೊಂದುಕೊಂಡು ಬೃಂದೆ ಭಾನ
ದಿಂದಿದ್ದಳು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸುಖವು
ಜಲಂಧರನನ್ನು ಕೊಂಡನು.

ಆ ಮೇಲೆ ನಡೆದ ಮೋಸವನ್ನು ತಿಳಿದು ಬೃಂದೆ
ತನ್ನ ಗಂಡನ ಚುರು ಮೇಲೆ ಸಹಗಮನ
ಮಾಡಿದಳು, ಅವಳ ಕೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ತುಂಬಾ
ನಿಡ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದು ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ
ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರವಾದ ನಿಡ. ಅದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ
ತುಲಾಯನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ, ತುಲಾದಳಗಳಿಂದ
ವಿಷ್ಣು ಮನ್ನು ಪೂಜಿಸುವರು.

ಪ್ರವಾದ

ಪುರಾಣವ್ರದ್ಧನಾದ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ದೊಡ್ಡ ತವಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೋದಾಗ ಅವನ ಹಂಡತಿಯಾದ ಲೀಲಾವತಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಆದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ದಾನವರಿಗೂ ಯುದ್ಧವೆದ್ದು, ದಾನವರಿಗೆ ಬಲಿಷ್ಠನಾದ ನಾಯಕ ನಿಲ್ಲದಿದ್ದುದರಿಂದ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆ ಬಲುದೊಡ್ಡ ಸೋಲುಂಟಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ದಾನವರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದ ಇಂದ್ರನ ಕೈಗೆ ಲೀಲಾವತಿ ಬಂದಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದಳು. ಆಗ ನಾರದನು ಇಂದ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಲೀಲಾವತಿ ಮಹಾಸಾಧ್ವಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯ ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದನು.

“ಲೀಲಾವತಿ ಗರ್ಭವತಿಯಾದುದರಿಂದ ಇರಣ್ಯಕಶಿಪು, ಅವಳು ಹಡೆಯುವ ಶಿಶುವನ್ನು ಕೊಂದು, ಅಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುವನೆಂದು ಇಂದ್ರನು ಹೇಳಿದನು.

“ಲೀಲಾವತಿ ಹಡೆಯುವ ಮಗನು ಮಹಾ ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತನಾಗುವನು ಅವಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಬಾರದು ಲೋಕಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನೂ, ಅವಳ

ಮಗನನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಲೇಬೇಕು” ಎಂದು ನಾರದನು ಇಂದ್ರನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ನಾರದನು ಅವಳಿಗೆ ತತ್ಪೋಷದೇಶಗಳನ್ನೂ, ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿರಲು, ಅವಳ ಗರ್ಭ ಮೊಳಗಿದ್ದ ಶಿಶುವಿನಲ್ಲಿ ಅವಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಂಟಿ ಕೊಂಡುವಳು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಆ ಶಿಶು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತಿಯ ಮೂರ್ತಿಮೇ ಆಯಿತು. ಆ ಶಿಶುವೇ ಪ್ರಹ್ಲಾದ.

ಆತ್ತ ತವಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರಿಂದಲೂ ತನಗೆ ಮರಣಬಾರದಂತೆ ಪರವನ್ನು ಪಡೆದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಮಗನನ್ನೂ ನಾರದನ ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಮಗನಾದ ವಿರಾಡ ಚಂಡಾಮರ್ಶಿಯವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ನನ್ನ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅತಿ ಶೀಘ್ರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತು

ಕೊಂಡು, ಸಹಪಾಠಿಗಳಾದ ಬಾಲಕರಿಗೆ ವೇದಾಂತ ವನ್ನೂ, ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಬುದ್ಧಾ ಮರ್ಶರು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ತಮ್ಮ ಕುಲಕ್ಕೆ ವೈರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಖಂಡಿಸಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ತನ್ನ ಮಗನ ಓಡು ಎಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಬಂತೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು ಕರೆದನು, ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಿಸಿ ವಿನಾದರೂ ವದ್ಯ ಹೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷವೆ ಯನ್ನು ಪಾದಿದನು. ಆದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು, "ಎಷ್ಟು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ದೇವನು. ನಮಗೆ ಒಮ್ಮೆ ವಿರೋಧಿ. ಈಗ ಮೂರು ರೋಗಗಳಿಗೂ ನಾನೇ ಅಧಿಪತಿ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಕೀರ್ತಿಸ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಮಹತ್ವವೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಪ್ರಹ್ಲಾದನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

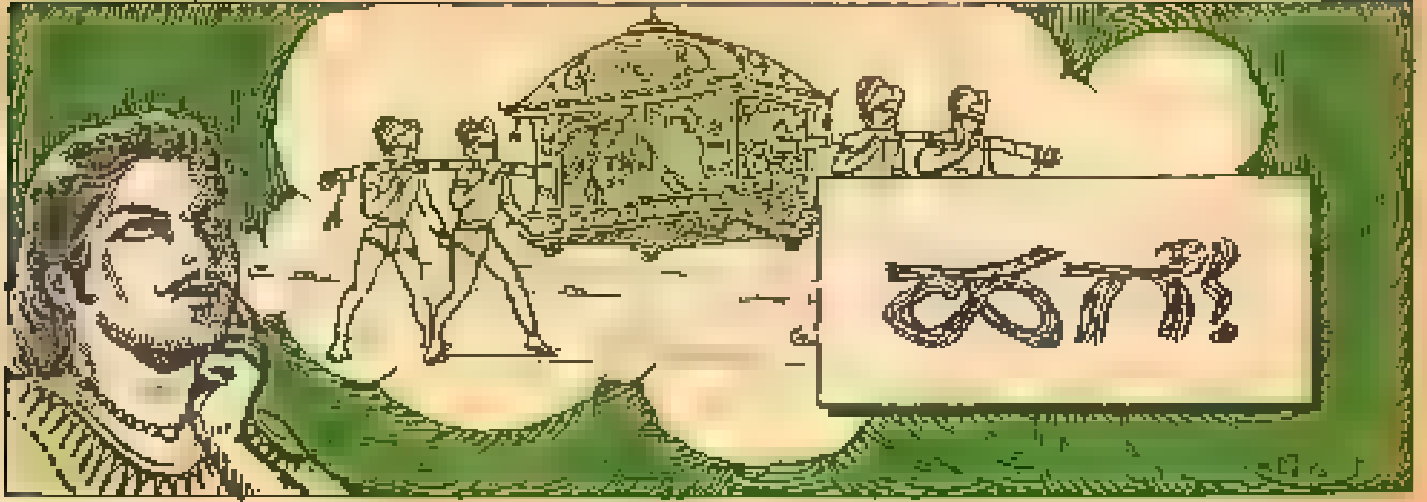
ಆದರೂ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ತಂದೆಯ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆದು, ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿ ಯಾಗಿ ಓದಿದನು. ತಂದೆಯೂ ಗುರುವೂ ಅವನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲಾರದೇ ಹೋದರು.

ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ತನ್ನ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ಅವ ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಅನೇಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ದನು. ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಉರುಳಿಸಿದನು, ವಿಷ ಸಮಾಗಳಿಂದ ಕಡಿಸಿದನು. ಅನೆಗಳಿಂದ ತುಳಿದನು. ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿನ ನಯುಭದ್ರಗಳ ಪ್ರಯತ್ನವೆಲ್ಲಾ ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಸಾಯಲೂ ಇಲ್ಲ, ಹರಿ ಸಂತೋಷವೆ ಬಡಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರಹ್ಲಾದನಿಂದಲೇ ಆ ಹರಿಯನ್ನು ಬಲಮಾಡಿಸಿ ಪಾಡಾ ಪಾಡೀ ಯುದ್ಧವಲ್ಲ ಕೊಂಡು ತನ್ನ ದೂರ್ದ ತ್ವವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ, ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಓದಿದನು, "ಆ ನಿನ್ನ ಹರಿ ಎಲ್ಲಿ ಧ್ವಾನೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು ಪ್ರಹ್ಲಾದ. "ಈ ಕುಬದ್ಧಿರುವವನೇನು?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ತನ್ನ ಕೈಯೆತ್ತಿದ್ದ ಗದೆಯಿಂದ ಕಂಠ ವನ್ನು ಹೊಡೆದನು. ಕೂಡಲೇ ಕಡುವು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ಅವರೊಳಗಿನಿಂದ ನರಹಿಂಸಮೂರ್ತಿ ಹಾರಿ ಬಂದು, ಬ್ರಹ್ಮನು ಕೊಟ್ಟ ವರಗಳಿಗೆ ವಿಫಾತ ವಾಗದಂತೆ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಳಿದು ಸೀಳಿ ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟನು.

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೌಪಾಳ ರೇಶಕ್ಕೆ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಶಾಕ್ಯರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಕಪಿಲವಸ್ತು ನಗರವೆಂಬುದು ಶಾಕ್ಯರಾಜರ ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಶಾಕ್ಯರು ಆ ಕಾಲದ ಕೋಸಲ ದೇಶದ ರಾಜನಾದ ಪ್ರಸೇನಜಿತ್ತು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ತಲೆಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರು. ಹಾಗೆ ಅವರು ತಲೆಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ವಂಶಗೌರವ ವಾಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನಿಂದಲೂ ಇದ್ದರು. ಅದುದರಿಂದ ಅವರು ಇತರ ಜಾತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಕೋಸಲದ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಒದ್ದಭಗವಾಸನ ಮೇಲೆ ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿದ್ದಿತು. ಒದ್ದನು ಶಾಕ್ಯವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನಾದುದರಿಂದ ಒದ್ದ ಭಗವಾಸನೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವನ್ನುಟ್ಟುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ, ಶಾಕ್ಯ ವಂಶದ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೇ ತನ್ನ ಪಟ್ಟದರಾಜೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂದು ಕೋಸಲರಾಜ ಪ್ರಸೇನಜಿತ್ತು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ನಿಶ್ಚಯವು ಅಮಲಾಗಲು ಏನು ಹೊತ್ತು ? ಅವನು ತನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು

ದೂತರ ಮೂಲಕ ಶಾಕ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿ ತನಗೆ ಯೋಗ್ಯಳಾದ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ದಾನಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಾಕ್ಯರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಕೋಸಲರಾಜನ ಇಷ್ಟ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಅವನಿಂದ ತಮಗೆ ಸರ್ವನಾಶವಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ಅದರಂತೆ ಒಪ್ಪಿ ಮಾಡೋಣವೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಛಿನ್ನು ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಅವರು ಸಭೆ ಸೇರಿಸಿ ವಾದೋಪ ವಾದಗಳನ್ನೂ ತುಂಬ ಮಾಡಿದರು.

ಆಗ ಮಹಾನಾಮನೆಂಬವನು "ಅಯ್ಯಾ, ನೀವೇನೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಡುವೆ. ನನ್ನ ಮಗಳಾದ ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯಳು ದಾಸಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವಳು. ತುಂಬಾ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ಶಾಕ್ಯ ಯುವತಿ ಎಂಬುದು ಹೇಳಿ ಕೋಸಲ ರಾಜನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡೋಣ. ಅವನೇನೂ ಸಂದೇಹ ಪಡಲಾರನು." ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಈ ಉಪಾಯಕ್ಕೆ

SANKAR

ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದರು. ಗುಡ್ಡದಂತೆ ಬೀಳುವಂಥಾದ್ದು. ಹತ್ತಿಯಂತೆ ಹಾರಿಹೋದಂತೆ ಎತ್ತಿರಿಗೂ ತೋರಿತು

ಮಹಾನಾಮನು ಕೋಸಲ ರಾಜ್ಯದ ದೂತರನ್ನು ಕರೆದು, "ನಾವು ಮಹಾ ರಾಜರಿಗೆ ಕನ್ಯಾದಾನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ನೀವು ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೇ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಹುದು ನಾವು ಮುಖ್ಯರಾದ ಕೆಲವರು ಒಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದನು.

ಆದರೆ ವಂಶದ ಮೇಯಾದೆ ಕಾಯುವುದರಲ್ಲಿ ಶತ್ಕಾರ ತುಂಬಾ ಹಟವುಳ್ಳವರೆಂದು ಆ ದೂತರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಅವರು ಇಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಪ್ಪುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಸಂಶಯವಾಯಿತು. 'ಇವಳು ಶತ್ಕ ಕನ್ಯೆಯಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇವರೇನೋ ಮೋಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ' ಎಂದು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ತಾವು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು,

"ಹಾಗಾದರೆ, ಈ ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದೇ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನೀವೂ ಊಟಮಾಡಿದರೇನೇ ನಾವು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟ" ಎಂದು ದೂತರು ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಟ್ಟರು.

ಶತ್ಕರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಿಟ್ಟಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲೇ ದೂತರು ಕುಳಿತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಹಾನಾಮನು ಒಬ್ಬಳು ದಾಸಿಯನ್ನು ಕರೆದು, "ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಅವಳೊ ಪನ್ನೊಂದಿಗೆ ಊಟಮಾಡುತ್ತಾಳೆ" ಎಂದನು. ಎಮ್ಮ ಕುಡುಕಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಒಂದು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವನ ತಟ್ಟೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತರು. ಮಹಾನಾಮನು ಒಂದು ತುತ್ತನ್ನು ಹಾಯಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೂ ಅವನ ತಟ್ಟೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿದರು. ಮಹಾನಾಮನು ಎರಡನೇ ತುತ್ತನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಕೈಯನ್ನು ಕಳಗಿಳಿಸಿದನು.

ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಭಟನು ಬಂದು ಒಂದು ಕಾಗದ ಏನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ಪ್ರಭುಗಳೇ! ಅವಂತಿ ರಾಜರು ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ತರಲು ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಮಹಾನಾಮನು ಬಲಗೈ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಗದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓದುತ್ತ, "ನೀನು ಉಣ್ಣುತ್ತಾ ಇರಾಬ್ಬು" ಎಂದನು. ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೂ ಕೈಹಾಕಿಯೇ ಕೊಸಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಳು. ಅವನು ಕಾಗದದಲ್ಲೇ ಲಯಿಸಿಕೊಂಡು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮಗಳ ಊಟವಾದ ಕೂಡಲೇ ತಂದೆಯೂ ಮಗಳೂ ಎದ್ದು ಕೈತೊಳೆದುಕೊಂಡರು.

ಕೋಸಲರಾಜನ ದೂತರು ಇವರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾರದೆ ಹೋದರು. ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಮಹಾನಾಮನ ಸ್ವಂತ ಮಗಳೆಂದೆ

ನಿರ್ದೋಷ. ಶಾಸ್ತ್ರರಿಗೆ ಒಪ್ಪಳ ಸುತೋಪಮಾಸಿತು
ಮಹಾನಾಥನು ಒಳು ವೈಭವದಿಂದ ತನ್ನ
ಕ ಮಾರಿಯನ್ನ ಕೊಡಲ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು

ಕೊಡುತಾಯನು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೃಪ್ತನಾಗಿ ವಾಸವ
ಕ್ಷತ್ರಿಯಳನ್ನು ಪಟ್ಟದ ರಾಗಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.
ಅವಳಿಗೆ ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯಳು ಸುಂದರವಾದ ವ್ಯತ್ಯ
ಗನ್ನು ಹದೇದು. ತಾಯಿಯಾದಳು. ಆ ವ್ಯತ್ಯನ ಹೆಸರು
ವಿರೂಢವ.

ವಿರೂಢವ ಕುಮಾರನು ಬೆಳೆಯುತ್ತ ದೊಡ್ಡವ
ನಾದನು. ಬಂದುದಿನ ಅವನು ತಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ
ಬಂದು. "ಅಮ್ಮಾ, ಕುಡುಗರನ್ನಾ ತಾತನ ಮನೆಗೆ
ಹೋಗುತ್ತಾರಂತೆ. ನಾನೂ ನಮ್ಮ ತಾತನ ಮನೆಗೆ
ಹೋಗಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಅಕ್ಕುತ್ತಾದಿದ.

ಮಗನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯಳ ತಲೆಗೆ
ಸಿಡಿಲವಿದ್ದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಬೇಡಬೇಡವೆಂದು
ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಶೋಕ ಸೂಡಿದಳು. ಆದರೆ
ಬೇಡಬೇಡವನ್ನ ವಿರೂಢವನ ಹಿತ ಹಿಟ್ಟು ಕಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಅವಳ ಮಗನ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ
ಕೊಟ್ಟು, ಅತಸ್ಕವಾಗಿ ತನ್ನ ಕಂದೆಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ
ಬರೆದಳು. "ನಿಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಗನು ಕೆಲವವಸ್ತುಗಳಿಗೆ
ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ತರಬೇಕು ನನ್ನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ
ವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು ಅವನಿಗೆ ಈ ರುಪ್ಯ ಗೊತ್ತಾಗ
ದಂತೆ ಉಪಾಯವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಿ" ಎಂದು
ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಳು.

ವಿರೂಢವನು ಒರುವನೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ
ಕೆಲವವಸ್ತು, ಕಗದಯಗಳಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ
ವಾಸನು ಒಂದ ಮಕ್ಕಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮೀಪದ ಕಳ್ಳ
ಲೂರುಗಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಏಕೆಂದರೆ ದಾಖಲು
ಮರೆದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ವಿರೂಢವನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರರೂ
ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬಾರದೆಂಬುದು ಅವರ ಹಠ,
ಅಭಿಮಾನ.

ವಿರೂಢವನು ಕೆಲವವಸ್ತು ನಗರವನ್ನು
ಕಲುವನು. ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಮಾಡಲು ಶಾಸ್ತ್ರ
ರನ್ನರೂ ಬಂದುಗೂಡಿ ಸಭೆ ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ
ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಪರಿಚಯ
ಮಾಡಿದರು. ಪರಿಚಯಿಸ್ಕೊಟ್ಟ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ
ವಿರೂಢವನು ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ
ಶಾಸ್ತ್ರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಕರುಣೆ
ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಕಲೆಯಾದುವರು
ಅದ್ದೇ ವಿರೂಢವನಿಗೆ ಇದು ಒಪ್ಪಳ ಅಕ್ಕಮು
ವಾಗಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರರು ಒಂದು ಹಾಗರೂಕತೆ
ಯಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬಿಡದಿಯನ್ನೂ, ಭೋಜನಮನ್ನಾ
ವಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದರು.

ವಿರೂಢವನು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿದ್ದು ಮತ್ತೆ
ತನ್ನ ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ
ಬಂದ ಗೃಹರತ್ನ ಅಷ್ಟೇ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಮನೋ
ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಮರೆತುದರಿಂದ ಮತ್ತೆ

ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ದೃಶ್ಯವು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ವಿರೂಢವನು ಕುಳಿತ, ಮಲಗಿದ, ತಿರುಗಾಡಿದ ಸ್ಥಳವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬಳು ದಾಸಿ ಹಾಲಿನಿಂದ ತೊಳೆದು ಶುದ್ಧ ಪಡಿಸುತ್ತಾ, ಬಾಯಿಯಿಂದ ಏನೋ ಘಂಟದ ಹಾಗೆ ಗೊಣಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದು ಏನೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ನೇಹವು ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ತಾನು ತಿಳಿದುದನ್ನು ಇತರ ಸ್ನೇಹರೊಂದಿಗೂ ಹೇಳಿದನು. ಏತೋನು? ಕಲ್ಲೋಲವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಹೋಗಿಹೋಗಿ ಈ ಸಂಗತಿ ವಿರೂಢವನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಬಂದ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. “ನಾನು ಕುಳಿತ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಹಾಲಿನಿಂದ ತೊಳೆದು ಶುದ್ಧ ಮಾಡಿದರೇನು ಆ ಶಾಕೃರು? ಅದು ಸಾಲದು. ನಾನು ರಾಜನಾಗಿ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಶಾಕೃರ ಕುಳ ರಕ್ತದಿಂದಲೇ ಶುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಹೊರತು ಅದು ಪವಿತ್ರವಾಗಲಾರದು...” ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು ವಿರೂಢವ.

ವಿರೂಢವನು ಕೋಸಲ ದೇಶವನ್ನು ತಲೆಬಿಡ ಕೂಡಲೇ ಈ ಸಮಾಚಾರವೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರಸೇನಜಿತು, ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನೂ ಅತ್ಯುಗ್ರ,

ನಾದನು. ಆದರೆ ಸಹನೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಗುರುದೇವನಾದ ಬುದ್ಧ ಭಗವಾನಿಗೆ ಅಪಚಾರ ಮಾಡದಂತೆ ಅಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾಕೃರಿಗೆ ಜಾಣ್ಮಾಡಬೇಡವೆಂದು ಮಗನಿಗೆ ತುಂಬಾ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಇದರ ವಿರೂಢವನು ತಂದೆಗೆ ಇದಿರು ತಿರುಗಿದನು. ಅವನು ಕೋಸಲ ಬಾಹ್ಯದ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಏರಿದ ಕೂಡಲೇ ಮೊದಲು ಶಾಕೃರ ನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದನು. ತಾಯಿಯಾದ ವಾಸವ ಕ್ಷತ್ರಿಯಳು ಬೇಡಬೇಡವೆಂದು ಕಣ್ಣೀರರೆದು ಬಿಡಿಕೊಂಡರೂ ವಿರೂಢವನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಶಾಕೃರನ್ನು ಇದಿರಿಸಿದನು. ಈ ದಾಳಿಯನ್ನು ತಾಳಿ ಕೊಕ್ಕಲು ಅವರಿಂಗಾದಲಿಲ್ಲ. ವಿರೂಢವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ದಯೆದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಗಳಿಲ್ಲದೆ ಶಾಕೃರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಡಿದುಹಾಕಿ ಲಕ್ಷದ ಪ್ರವಾಹವನ್ನೇ ಹರಿಸಿದನು. ಆ ನೆತ್ತರಿನಿಂದಲೇ ತಾನು ಈ ಮೊದಲು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೊಳೆದುಹಾಕಿದನು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ವಿರೂಢವನು ತನ್ನ ಹಗೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಶಾಕೃಕುಲವೂ ಶಾಕೃರಾಜ್ಯವೂ ಪೂರ್ತಿ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಬುದ್ಧಿಗೆ ಹೊದೆತ

ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯ, ನೆನ ಸಾಹುಕಾರನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಉದಿನವಾಸವಾಸು ಯಾರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವನು ಏನೋ ಒಂದು ನೆವಳನ್ನಿ ಲ್ಲಾಳುಗಳ ಸಂಘವನ್ನು ಲಯನಾಯಕವಿರುವ ಸಂಘ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ದೊವ್ವದೊ ಲೆರೆ ಉದಿನವಾಸದ ವಿರೂಪ, ನೆನವನು ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿನು. ತಾನು ಹಲವಾರ್ಥವು ಮಾಡ್ತಾ ಹೋಗತ ಸಂಘ ಕೊಡಲಾರನೇನು ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯನು ವಿರೂಪನಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೇ ೫೦೦ ರುಪ್ಪಿಧನು. ವಿರೂಪನು ಲದಕ್ಕೆ ಒಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯ ಹೇಳಿದ ಕ್ರೂ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿದ ಮೇರೆ ವಿರೂಪನು ತನ್ನ ಸಂಘ ಕೇಳಿದನು.

"ಈ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ಸಂಘ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯ ಎಂಬ ಗಾಡದ ರೊಟಗನ್ನು ವಿರೂಪನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ರೊಟದೊಳಗೆ ದೊವ್ವದ್ದುಗಳು ಹೇಳಿದನು. ತನ್ನ ಸಂಘ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿರಿಸ್ಸಾಗಿಯೇ ಈ ಉಪಾಯವೆಂಬ ವಿರೂಪನು ತಿಳಿದು, ದೊವ್ವ ರೊಟಗನ್ನು ಒಡೆದು ಫಿಡಿ ಮಾಡಿ, ಆ ತುಂಬುಗಳನ್ನು ರೊಟಗೆ ಹಾಕಿ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಕೊಡಲು ತನ್ನ ಸಂಘ ಕೇಳಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯ ಸಂಘ ಕೊಡುವುದನ್ನು ರುಟ್ಟು. ಒಡೆದ ರೊಟದ ಪದೆಯನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಹೇಳಿದನು. ವಿರೂಪನು ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯನೊಬ್ಬನ ಲಾಗಿ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯನ ಮೇರೆ ತುಂಬಾಡಿ ಮಾಡಿದನು.

"ನಾನು ದೊವ್ವ ರೊಟಗನ್ನು ಒಡೆಯದೆಯೇ ಚಿಕ್ಕ ರೊಟದೊಳಗಿಡಲು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ವಿರೂಪನು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಮೇರೆ ನಾನು ಇಲ್ಲ" ಎಂಬ ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯನು ವಿರೂಪನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಯ್ಯನಿಂದ ಫಿಡಿ ಸಂಘವನ್ನು ಕೊಡಿದನು.

ಅನಂವನು

ಒಂದು ಗೂರಿನಲ್ಲಿ ಅನಂದನಂವನು ಬೆಳೆದು ಮೊಸೆ ಮಾಡಿದ ಯುವಕನಾದರೂ, ಯಾವ ಬಾಧ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸಮ್ಮನ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತಂದೆಯ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಕ್ಷಿಪಟ್ಟಿ ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಕಠಿಣವಾಗಿ ಬೈದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಅನಂದನು ಮಲೆಯೊಳಗಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಗುವನ್ನು ಕಿತ್ತೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋದನು. ಊರೂರು ತಿರುಗುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಕಾಡು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮುಟ್ಟಿದನು.

ಅವನು ಕಾಡು ಬಿಟ್ಟಾಗಿದ್ದರೂ ವಿಚಿತ್ರ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ತಿರುಗುವಾಗ, ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಳಗಳನ್ನು ಹರಡಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಕಂಡು ಛಿಂತನು. ಅನಂದನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಆ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಗಮನಿಸಿ ಮುಗುಳುನಗು ನೂಸಿ. "ಚಿಕ್ಕ ದೊರೆಗಳು ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದವರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ನನ್ನ ಮಂತ್ರ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವಿರಾ?" ಎಂದು ಮಾತಾಡಿಸಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅನಂದನು ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣು

ಗಲಿಸಿ ನಿಂತುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಾಂತ್ರಿಕನು, "ತಾವು ನನಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುವಿರಾದರೆ ಈ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ತಮಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ತಾನು ಆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ಗೌರವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ನೋಡುವರೆಂದು ಅನಂದನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನು ಮಾಂತ್ರಿಕನಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಆ ವಿದ್ಯೆಯ ಗುಪ್ತವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡನು. ಇಂತಹ ವಿದ್ಯೆ ಕೈವಶವಿಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಂದ ಪಂದ್ಯವಡಿಸಿ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವುದಾದ್ದರಿಂದ ಅನಂದನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಅನಂದನು ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವಾಗ, ಅದೇ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಪೊರಿದ ಜನರ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಅನಂದನು ಮಾಂತ್ರಿಕನಿಗೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಆ ಹೊಸ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಡಾ ಕಲಿತುಕೊಂಡನು.

ಹೀಗೆ ಅನಂದನು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಆ ಮಾಂತ್ರಿಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಲವಾಡು ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು

ರೂಪಾಯಿ ತನಗೇ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ, ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಗೆದ್ದುಕೊಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಆನಂದನಿಗೆ ಅಳುವೇ ಬಂದಿತು. ಹಣ ಹೋದುದು ಹಾಗಿದಲಿ, ಊರವರ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹಾಳಾಗುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ! ತನ್ನ ಕೀರ್ತಿ ಗೆಲಿಗಿಡಾಗುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ! ತನ್ನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಮಾಡಲಾಗದೆಂಬ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮುಂದುಕರೂ, ಭಿಕ್ಷುಗಾರರೂ ಮಾಡುತ್ತಾ, ರಿಂದರೆ ಹೇಗಾಗಬೇಡ! ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಮಂತ್ರವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತನೋ ಆ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೇ ಫಾತ ಬಂದಿವೆ.

ಆನಂದನು ಎದ್ದು ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಹಿಂವೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಹೋದನು. ಬಹಳ ದೂರ ಊರ ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಆನಂದನು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ನೋಡಪ್ಪಾ, ನೀನು ಈ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಿ ವಜ್ರಗಾದಲ್ಲಿ ಕಲಿತೆಯೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಈ ಅಬ್ಬ ವಿದ್ಯೆಗಾಗಿ ಕಾಶೀವಳಿಗೆ ಹೋಗ ಬೇಕೇನು?" ಎಂದು ಭಿಕ್ಷುಕನು ಕೇಳಿದನು. ಆನಂದ

ನಿಗೆ ಆ ಕಂಠಧ್ವನಿಯ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ತನಗೆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಗುರುವೇ ಈ ಭಿಕ್ಷುಕ. ಮೊನ್ನೆ ಗದ್ಯ ಮಿಸಾಣೆ ತಾತವಾಗಿ ಬಂದವನು ಇವನೇ ಏನೋ?

"ಯಾರು ನೀನು? ನಿಜ ಹೇಳು!" ಎಂದು ಆನಂದನು ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಅವನು ಆನಂದನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು, "ನಾನು ಹೊಚ್ಚಿಗೆ ಗತಿದುಲ್ಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಧಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧನವಾಗಿ ಈ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡೆ. ಅದರೆ ನನ್ನಂತಹ ಧನವಂತರಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯೆಗಳು ತೇಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತವೋ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಬಂದನು. ನನ್ನ ಪೂರ್ವೋತ್ತರಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿದನು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಅಪಾರವಾಗಿ ಧನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂಬುದೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅದ ರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬದುಕು ವುದು ಬಿಟ್ಟು ನಿನಗೆ ಇದಂತಹ ಭಿಕಾರಿ ಬುದ್ಧಿಯೋ!" ಎಂದನು ಆ ಮಾಂತ್ರಿಕ.

ಅವನ ಮಾತಿನಿಂದ ಆನಂದನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದು, ಅವನು ಕಂದೆಯ ಪ್ತಾಣವದಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹಾಕಲು ತೊಡಗಿ, ಎಲ್ಲರಂತೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಗೌರವದಿಂದ ಜರುಕಲು ಕಲಿತನು.

ತಿರುಗಿ ತಂದ ತಿಮ್ಮ

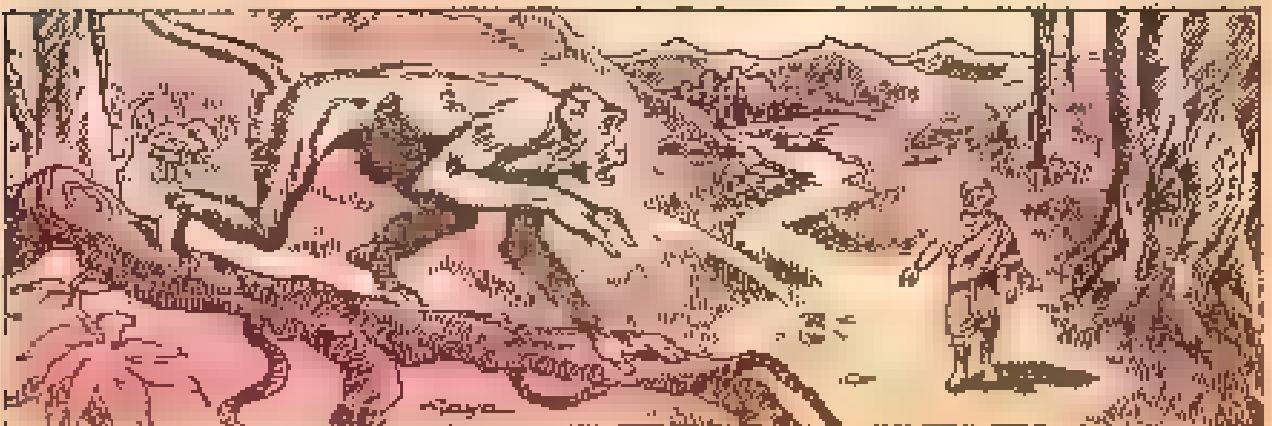
ರಾಮದಾಸನು ವೈದ್ಯನ ಹತ್ತಿರ ದಾಮೋದರನು ಸ್ನೇಹಿಸಲು ಸಾಮರ ರೂಪಾಯಿ ಕೈಗಡ ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಏತೃ ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳಿಗೂ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ರಾಮದಾಸನು ಹಣವನ್ನು ತಿರುಗಿ ಕಳೆದಾಗ ತಾನೇಕೂ ಅರಿಯದಿದ್ದು ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟನು. ರಾಮದಾಸನು ಈ ಮೋಸವನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು, "ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿಲ್ಲವೇ, ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ವೈದ್ಯ ಹನುಮಂತನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ !" ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದಳು.

ಇನ್ನು ರಾಮದಾಸನ ಕಾಹಿಲೆಯೊಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಮೇಲೆ ದಾಮೋದರನು ಆ ಸಾಮರ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಪಡೆದು, ಅಭರಣ ಮಾಡಿಕೊಡುವಂತೆ ಗೋವಿಂದಾಚಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಗೋವಿಂದಾಚಾರಿ ಆ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಲವಟಾಯಿಸಿ ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಅಭರಣಕ್ಕೆ ಚಿನ್ನದ ಒಪ್ಪತಟ್ಟೆ ದಾಖಲಾದಂತೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ದಾಮೋದರನು ಮೋಸವನ್ನು ಅರಿತು, ಗೋವಿಂದಾಚಾರಿಯನ್ನು ಕೇಳಲು, "ಈ ಅಭರಣ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಅಲ್ಲ" ಎಂದ ಗೋವಿಂದಾಚಾರಿ.

ಗೋವಿಂದಾಚಾರಿ ಮುಕ್ತಾಯನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಪೊಲ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಿವತ್ತ ಸಾಮರ ರೂಪಾಯಿ ಯನ್ನು ಮುಂಗಡ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಎರಡು ವಾರಗಳ ನಂತರ ಉಳಿದ ಏನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಲು ಹೋದಾಗ, "ಸ್ಥಳದ ಬೆಲೆ ಎರಡೂವರೆ ಸಾಮರ ವೆಂದಲ್ಲ ?" ಎಂದನು ಮುಕ್ತಾಯ.

ಈ ಮುಕ್ತಾಯ ಬಡ್ಡಿಯ ಲೇವಾಯಿ ನಡೆಸುವವನು ವಿಶ್ವನಾಥ ಎಂಬವನು ಮುಕ್ತಾಯನ ಹತ್ತಿರ ಸಾಮರ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲಪಡೆದು, ಆ ರಾತ್ರಿಯೇ ಉರುಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಕಳ್ಳರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಆ ಹಣವನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡನು.

ಕಳ್ಳರು ಕಾಡಿನ ಒಂದು ಅರಿದ ಮರದ ಪೊಟೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಹಣವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿದ್ದರು. ರಾಮದಾಸ ವೈದ್ಯನು ಮೂಲಕಿದುನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಆ ಕಾಡು ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಒಂದು ಕೋತಿ ಅರಿದ ಮರದ ಪೊಟೆಯಿಂದ ಹೊದ ಮುಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮತಹುದೇನೂ ಇಲ್ಲದಿರಲು ರಾಮದಾಸನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಹಾಕಿತು. ಆ ಮುಟೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಸಾಮರದ ನೂರದಿನಿನಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದುವು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೂತನ್ನು ನಿನೆಯುತ್ತ ಮನರಲ್ಲೇ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ನಮಿಸಿದನು ರಾಮದಾಸ.

ಭೂತವೈದ್ಯ

ಹೊಸಪೇಟೆ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಣ್ಣನೆಂಬವನು ತುಡಿಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಮಾರಾಟಮಾಡುತ್ತ, ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನದು ಮುಗ್ಧ ಮನಸ್ಸು.

ಹೊಸಪೇಟೆಯ ಆಚೆಯಲ್ಲಿ ಹಳೇಬೀಟಿ ಎಂಬ ಒಂದು ಊರಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟಾಚಲನಂಬ ಒಬ್ಬ ಮೋಸಗಾರನಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದವ ರಾರೂ ಮೋಸಗಾರನೆಂದು ಹೇಳಲಾರರು. ಅವನ ಒಲ್ಲರೊಳಗೆ ಮೊಡ್ಡಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಬೆಲಾ ಮನೆ ಯಾಗುತ್ತ. ಬಹಳ ಅನುಭವಿಯಂತೆ ಸದಮಾತು ಗಳನ್ನೂ ಬೋಕಾಫರಾಮಾದುಗಳನ್ನೂ ಪ್ರವಚಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವನು ಅವಕಾಶ ದೂರಕಿ ರಾಗೆ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸಿ ಬಿಡುವನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜಣ್ಣನು ಹೊಸ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡುದನ್ನು ವೆಂಕಟಾಚಲನು ನೋಡಿ ದನು. ಮೂರನೇ ದಿನ ಕೂಡೆಯಾಗಿ ಮಳೆ ಬೀಳುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟಾಚಲನು ರಾಜಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾ, "ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಕೊಡಬ್ಬಾ ಮತ್ತೆ

ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ರಾಜಣ್ಣನು ಹೊಸ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು ಆದರೆ ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಕೊಡೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿ ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿದ್ದಾಗ ರಾಜಣ್ಣನು "ನನ್ನ ಕೊಡೆ ಕೊಡುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅಯ್ಯೋ! ಅದನ್ನೇನು ಕೇಳುವೆಯಪ್ಪಾ? ರಾಜಣ್ಣಾ! ಆ ದಿನ ಕೊಡೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೂ, ಶರಾ ಒದ್ದಮೆದ್ದೆಯಾಗಿ ನಡು ಗುತ್ತಾ ಮನೆ ಸೇರಿದೆ. ಏನು ನಡೆಯಿತೆಂದರೆ, ವೇಳೆಗೆ ಭಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಊರ ಹೊರಗಿನ ಆಲದಮರವಿದೆಯಲ್ಲಾ, ಅಲ್ಲೆವರೆಗೆ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ್ದೇ ತಡ, ಮರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಯಾವುದೋ ದವ್ವ ನನ್ನ ಮಂಡೆ ಹಾಕಿ ಕೊಡೆ ಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡಿತು. 'ಈ ಕೊಡೆ ರಾಜಣ್ಣಂದಾ. ಇದನ್ನು ನೀನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅವನು ಸುಮ್ಮ ನರಲಾರ'. ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. 'ಅವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಏನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಈ ಮರದ ಪುಟರೆಮೇಲೆಗೆ ಉರಿ ಹೋಗಿಬಿಡು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ದೆವ್ವ ಕೊಡೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಡದ ಮೇಲೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತು. ಆ ಭೂತವು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಾನು ಎಂಬ ಹತ್ತದಿನ ಹಾಸಿಗೆ ಕೂಡದು ಈಗ ತಾನೇ ಎದ್ದಿದ್ದೇನೆ." ಎಂದನು ವೆಂಕಟಾಚಲ.

ರಾಜಗ್ಗಾನು ದೆವ್ವ ಭೂತಕಾಡುಗಳ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರೆ ಗಡಗವ ನಡುಗುವವು. ಇದ್ದೇನು ವೆಂಕಟಾಚಲನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಆದರೆ ಪರಿಯಾಗಿಯೇ ಹೋಸದ ವರ್ಧಕ ತೀರಿದ್ದ.

ತನ್ನ ಕೊಡೆಯನ್ನು ದೆವ್ವ ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಜಗ್ಗಾನು ಹೇರಿ "ತೋಗಲಿಬಡಿ" ದೆವ್ವ ಎಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ನಾನಾ ಧರ್ಮ ಎನುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ?" ಎಂದನು.

ಹೊಸಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಭೈರವನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಭೂತ ವೈದ್ಯನು. ಮಂತ ತಯಾಗಳೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನು ಆಗಾಗ ರಾಜಗ್ಗಾನಿಂದ ತಿಂಡಿಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವುದು. ವಾತಿಕ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ರಾಜಗ್ಗಾನು ತನ್ನ ಕೊಡೆಯನ್ನು ದೆವ್ವ ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಶೂತಿ ಯನ್ನು ಭೈರವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

"ರಾಜಗ್ಗಾ, ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ದೆವ್ವ ಕೂಡಿದರೆ ಓಡಿಗಳು ನಾಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವರೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡೆಯನ್ನು ದೆವ್ವ ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇನಾದರೂ ಅದರ ಮಾರದಲ್ಲಿ ದೆವ್ವವರ ವ್ಯಥೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೇ? ತೋ ಒಂದುದಿನ ನಾನು ಅವಕ್ಕೆ ಒದ್ದಿ ಕೊಡೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಭೈರವ.

ವೆಂಕಟಾಚಲನ ಮೇಲೆ ಭೈರವನಿಗೆ ತುಂಬ ಕೀಳವ ಎಳೆತು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ದೆವ್ವ ಭೂತಗಳೆಂದರೂ ಇವೆಂದರೂ, ಭೈರವನು ಜನರನ್ನು ಮೋಸ ಮಾಡು ತ್ತಾನೆಂದೂ ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಅದಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿರು ವುದು ಭೈರವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು.

ಆಮೇರೆ ಎದ್ದಾರು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಒಂದು ಶವ ಪಥಾಪ್ತದ ಪೇಳಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜಗ್ಗಾನು ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಒಂದು ಪಳೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಪಳೆಗೆ ಪತೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಬರಹಿಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮೇಕಟಾಚಲನು "ರಾಜಗ್ಗಾ, ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿಕೆವ ಬಿಡಿಸಿದ ಕೊಡೆ ರಾಜಗ್ಗಾನದೇ!"

ರಾಜಗ್ಗಾನು "ಎಂದೆ? ಕೊಡೆಯೇ ಅಲ್ಲ ಪೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಹೌದು ನಿನ್ನದೇ!" ಎಂದನು ವೆಂಕಟಾಚಲ. "ಮತ್ತೆ ದೆವ್ವ ಹಾರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೇಳಬೇಡಿರಬೇಡಿ!" ಎಂದ ರಾಜಗ್ಗಾ.

ವೆಂಕಟಾಚಲನು ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಗುತ್ತು ಗಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ ರಾಜಗ್ಗಾನ ಮುಖ ನೋಡಿ. "ನಾನು ಮಾಡುವುದೇನೋ? ವೆಂಕಟಾಚಲನಿಂದ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಎಳೆದ ಕೊಂಡ ದೆವ್ವ ನಾನೇ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಅಷ್ಟು ಕೇಳಿದ್ದೇ ಕಡೆ, ರಾಜಗ್ಗಾ ಮದರಿ ಎಲ್ಲನೋ ಬಿಡುಮೋ ಎಂಬಂತೆ ಬಿಡ

ಕೊಡಗಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಓಡಿಹಾಗೆ ಇದ್ದಿರಾಗಿ ಬರುವ ಭೂತವೈದ್ಯ ಭೈರವನಿಗೆ ಭೀ ಕೊಟ್ಟನು. ಭೈರವನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಾತ್ರ, ಐಯರ್ ಮಾಡಿ ಹಾಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ.

"ಎನಾಯಿತು ರಾಜಗ್ನಾ? ಹೀಗೆ ಹದರು ಎ ಯಿಲ್ಲಾ?" ಎಂದು ಭೈರವನು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಭೈರವರೇ, ಅಗೋಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲಿ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೋಗು ವುದು ಯಾರು ಗೊತ್ತಾ? ವೆಂಕಟಾಚಲರಲ್ಲ. ದವ್ವ! ಈ ಮಾತು ಅದೇ ಹೇಳಿತು. ಕೊಡೆಯೂ ನನ್ನದೇ ಅಂತೆ!" ಎಂದನು ರಾಜಗ್ನಾ ನಡುಗುತ್ತ. "ಹಾಗೇನು ಕಥೆ?" ಎಂದು ಭೈರವನು ಹೇಳಿದನು. "ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮುರಿದುಕೊಂಡು. "ಎಯ್! ಅಲದ ರವ್ವಾ! ನಿಲ್ಲಿಲ್ಲಿ! ಓ. ಹ್ಯಾಂ " ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ವೆಂಕಟಾಚಲನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದನು.

ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿ, ಹದರಿ ಓಡಲು ತೊಡಗಿದನು. "ಅದು ದವ್ವ! ಓಡಲು ಬಿಡಬಿಡಿ! ಹಿಡಿಂ!" ಎಂದು ಭೈರವನು ಕೂಗಲು, ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಒಂದು ವೆಂಕಟಾಚಲನನ್ನು ಹಿಡಿದರು.

ಅವರಲ್ಲಿ ಭೈರವನು ಒಂದು, ವೆಂಕಟಾಚಲನನ್ನು ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಹೊಡೆದುತ್ತ. "ಈ ಭೈರವನು ದೆವ್ವಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಗೊತ್ತಾ?"

ಯಾವ ಮರದ ಪೊಟರೆಯೊಳಗೋ ಸುಮ್ಮನಿರು ವುದು ಬಿಟ್ಟು ನಿನಗೆ ಕೊಡೆ ಬೇಕಾಯಿತೇನು?" ಎಂದನು. ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಕೊಡೆಯನ್ನು ರಾಜಗ್ನಾ ನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತ, "ನಾನು ದೆವ್ವ ಅಲ್ಲಾ! ವೆಂಕಟಾ ಚಲನೇ! ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡೋ!" ಎಂದು ಬಾಯಿ ಬಾಯಿ ಓಡೆದುಕೊಂಡನು.

ಭೈರವನು ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡದೆ, "ಯಾವುದು ದೆವ್ವವೋ ಯಾರು ಮನುಷ್ಯರೋ ನೀನು ನನಗೆ ಹೇಳುವೆಯಾ? ನಿನ್ನ ವೇಷ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಘಾಗೀತೆ? ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾರಣಹೋಮ ಮಾಡು ತ್ತೇನೆ. ಹ್ಯಾಂ! ಪ್ರಾಂ, ಭಟ್!" ಎಂದು ವೆಂಕಟಾ ಚಲನನ್ನು ಹಣ್ಣುಗಾಯಿ ನೀರಗಾಯಿ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು. "ಬದುಕಿದೆಯಾ ಬಡಜೀವವೇ" ಎಂದು ಕೊಂಡು ವೆಂಕಟಾಚಲನು ತಿರುಗಿ ನೋಡದೆಯೇ ಓಡಿಹೋದನು. "ಇನ್ನು ನಡೆ ರಾಜಗ್ನಾ ಇನ್ನು ಆ ದೆವ್ವ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತುಟಿಗೆ ಬಾರದು!" ಎಂದನು ಭೈರವ ಮಂತ್ರವಾದಿ.

ಏನು. ಭೈರವನ ಸಹಾಯದಿಂದ ದೆವ್ವದ ಕೈ ಯಿಂದ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಹೆಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡ ನೆಂಬುದನ್ನು ವೆಂಕಟಾಚಲನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುವೆನೆಂದು ರಾಜಗ್ನಾ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಎತ್ತ ಹೋದನೋ?

ದೇವಿಭಾಗವತ

ಯುಧಾಜಿತ್ತು ಹೇಳಿದ ಕರುಳು ಚುಚ್ಚುವ ಮಾತು ಗಳಿಗೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದೆಂದೇ ಕಾಶಿರಾಜನು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸಲೆ ತಗ್ಗಿಕೊಂಡು ಅಂತಃ ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿ ಆ ಸುದರ್ಶನನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ನನ್ಯಾದರೂ ಪಡೆದಿದರೆ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಮಾನ ಉಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜಿಯೂ ಹೊರೆ ಚಿಂತೆಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಎಲೆ ಮಗಳೇ ಇಷ್ಟು ಹುಟ ಮಾಡುವಿ" ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ ಬೇಕೆಂದು ಅಷ್ಟು ಮಂದಿ ರಾಜರೂ ರಾಜಕುಮಾರರೂ ಬಂದಿರುವಾಗ, ಆ ಗತಿಗೇಡಿ ಸುದರ್ಶನನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಹುಟ ಹಿಡಿದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣದ ಮೇಲೆ ತುಕ್ಕೀಯಲ್ಲಮ್ಮಾ? ಬಾ, ಸ್ವಯಂವರ ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ ನೀನು ಸುದರ್ಶನನನ್ನೇ ಪರಿಸುವಿಯಾದರೆ ಯುಧಾಜಿತ್ತು ಆ ಸುದರ್ಶನನನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನನ್ನು

ನಿನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಕೊಂದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಮಹಾ ಕ್ರೂರನಾದ ಅಪಸಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಶಕ್ತಿಯೂ ಇದೆ. ಬೇಡವ್ವಾ ಈ ಹುಟ" ಎಂದು ನಯಾಭಯ ಗಳಿಂದ ತೂಗಾಡಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಂದೆಯೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಶಶಿಕಳಿಗೆ ಹುಟವನ್ನು ಬಿಡಲು ಬಗೆ ಬಗೆಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಯಾರಿಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರೂ ಶಶಿಕಲೆ ತನ್ನ ದೃಢತೆ ಯನ್ನೂ ಬಿಡದೆ, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನೇ ಹೊರತು ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕೆಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡಲಾರನೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಆ ಮೇಲೆ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಅವ್ವಾ, ನಿಮಗೆ ಈ ರಾಜ ಮಹಾ ರಾಜರನ್ನು ನೋಡಿ ಭಯವಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಸುದರ್ಶನನಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದು ದಾನಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಶಫದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ ರಾಜಧಾನಿಯ ಗಡಿ ದಾಟಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ದುಂಬು ನಡೆದರೆ ಸುದರ್ಶನನೇ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ನಿಮಗೆ ಆ ಭಯಬೇಡ" ಎಂದಳು. "ನೋಡಮ್ಮಾ, ಅನೇಕ ಮಂದಿಗಳೊಂದಿಗೆ

ಯೂಗದ ಬಿಡು ಆಯ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಭೇದದಿಂದ
ಮೂಲಕವಿನ್ನೇ ಸುಖದ ವಸ್ತುವು ಕುದರ್ತಿ
ನಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬಿಡಿ" ಎಂದಳು
ಶಿಶು ವರ್ಗವಿಗಾದ ತನ್ನ ಮೂಲಕವು ನಿನ್ನ ಮುಖ
ಮುಖವಿರುವುದು ನಿನ್ನ ಮುಖವಿರುವುದು ನಿನ್ನ
ಕೈ ಮುಗಿದು, "ಮಹಾರಾಜರೇ, ಈ ದಿನಕ್ಕೆ ಸಭೆ
ಯನ್ನು ಸಾಕು ಮಾಡೋಣ. ನಾಳೆ ನಿನ್ನಿಗಿಲ್ಲಾ
ಬಿಡುಕವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮುಖವು ದೇವರು
ತನ್ನ. ಈ ದಿನ ನಿನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಬಿಡುಕವಾಗಿ ದೇವರು
ಮಾಡಿರಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ರಾಜರಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಿರುಕವಾಗಿ ಹಿಂದಿ
ರಾಗಿ ಹೋಗಿ ನಾರದ ನಾಲ್ಕು ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ
ತಮ್ಮ ಸೇನೆಗಳನ್ನು ಕಾವಲಿಟ್ಟರು. ಸುಬಾಹು
ಎನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಸಂದೇಹವಾಗಿತ್ತು.

ಸುಬಾಹುರಾಜನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ವಿವಾಹದ
ವಿವರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕುದರ್ತಿ, ನಿನ್ನ ಕರೆಯು
ತನ್ನ ಕಮಲದ ಶಿಶುವನ್ನು ಕುದರ್ತಿ, ನಿನ್ನ
ಅವನಿಗೆ ಕುದರ್ತಿ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆ
ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಅಳಿಯನಿಗೆ ಎರಡು
ನೂರು ರಥಗಳನ್ನು, ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ಕುದುರೆ
ಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ನೂರು ಮಂದಿ ದಾಸಿಯರನ್ನು
ಇತರ ಕಾಣಿ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಮೇಲೆ
ಅವನು ಮನೋರಮೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯೋ, ಇನ್ನ
ನನ್ನ ಮಗಳು ನಿನ್ನ ಮಗನ ಕೊತ್ತು. ಅವಳನ್ನು
ಬಿಡುಕವಾದ ನೋಡಿಕೊ" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು
ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು.

ಮನೋರಮೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು,
"ಅಯ್ಯೋ, ಮಹಾರಾಜರಾಗಿದ್ದು ಕೂಡಾ ರಾಜ್ಯ
ವಿಹೀನವಾದ ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ
ದ್ದರಿಂದ ಆ ಹುಡುಗನು ರಾಜನ ಮನೆಯೊಳಗೆ
ನಿಮ್ಮಂಥ ರಾಜ್ಯವು ಎಷ್ಟೋ ಇರಲಾರದು

ನಿನ್ನೊಳಗೆ ಕುಡು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಯೂಗದ ಬಿಡು
ನಿನ್ನ ಸುಮ್ಮನೆ ಮೊದಲುಮಟ್ಟು ಮಾರನೆಯ
ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳೂ ಮುಸಾಹಸ ಕೊರಿಸಬಾರದು.
ನಿನ್ನನ್ನು ಗಡಿದುಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಮೂಲಕ್ಕೆ ಆಗಿ
ಹೋದಂತೆ" ಆ ದುಷ್ಟರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಕುದರ್ತಿ
ಮ. ಕುದರ್ತಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಿಡು" ನೋಡು
ಕೆಲವು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು ಆ ಕೆಲವು ಮದುವೆಗೆ ಇಟ್ಟ
ತಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮದುವೆಗೂ ಬಿಡು ಬಿಡು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ
ಅದರಲ್ಲಿ ಗಿಡವನ್ನು ಕುದುರೆಯೊಳಗೆ" ಎಂದು
ಸುಬಾಹು.

"ಹಾಗಾದಾಗಲೂ ಕುದರ್ತಿ ಹೀಗಿಲ್ಲಾ ಸೋಗಿ ?
ಆ ಮ. ದದಲ್ಲಿ ಯಾವನೋ ಗಿಡು ನನ್ನನ್ನು ಮಾಡುವೆ
ಯೂಗಿ ಬಿಡುಕವೆ ಆಗಿ ಮಾಡಿ ಕೇಳಿದವರು
ನೋಡುಕವು ಸುಮ್ಮನಿರುವರೆ" ಮದದಲ್ಲಿ ಕುದರ್ತಿ
ನೀ ಗಿಡುಕವು ಕೇಳಿದವರು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರುವ
ದಕ್ಕೂ ಬಿಡುಕವು ಧರ್ಮವೋ ನ್ಯಾಯವೋ

ಒಂದು ದಿವ್ಯವಾದ ಭಾವವನ್ನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಯನ್ನು ಅಳಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ರಾಜಾ, ನಮ್ಮ ಭೋಜನ ಮುಗಿಯಿತು
ಇನ್ನು ಯಾರೂ ಬಾರರು. ಆರ್ಥ ರಾತ್ರಿಯ
ಮದ್ಯಮಯ ಸುಖವು ಬೀಳುವುದು ಈಗಲೇ
ವಾಸ್ತವ? ನಾನು ಹೋಗಬೇಕು ನಾವು ಹೊರಡು
ತ್ತೇವೆ." ಎಂದರು ರಾಜರು.

ಸುಖಾಹರಾಜನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಅನುವಾನ
ವಂತ, ತನ್ನ ಲವಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅವನು
ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡು ಹೊರಡು ರಾಜರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು.
ಸುಖಾಹರಾಜನು ಹೊರಡು ರಾಜರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು.
ವಾಸ್ತವವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಅವರು ಅದನ್ನು
ಮೆದುರು ಮಾಡಿದರೆ ಅವರವರ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ
ಅವರವರ. ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು
ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಉಳಿದವರು ಬೇರೆ
ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಮಾಡಿದರು.

ಇದ್ದರೂಳಿಗೆ ಸುಖಾಹರಾಜನು ಮದ್ಯಮಯ
ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಮಗನು ಮಗನನ್ನು
ಅಳಿಸುವುದು ಕೆಲವರು ಹೊರಡು ರಾಜರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು.
ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೆಲವರು ಬಂದು, "ರಾಜಾ.
ದಧಿವರರನ್ನು ಈಗ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಬೇಡಿ. ದಾ.
ಯನ್ನು ಕತ್ತಲೆಗೆ ಹಾಕಿ ಹೊರಡು ಹಾಕಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಈ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರ ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿದವನಾದ
ಸುಖಾಹರಾಜನು ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಬೇಡಿ ದಧಿವರರನ್ನು
ಸುಖಾಹರಾಜನು ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಬೇಡಿ ದಧಿವರರನ್ನು
ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಖಾಹರಾಜನು, ಮಹಾರಾಜರೇ,
ನೀವೇನೂ ಸುಖಾಹರಾಜನು, ಹಿಂದಿರುಗುವುದು
ಬೇಡಿ ಮಹಾರಾಜನು ನನ್ನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಈ
ರಾಜರಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲರು? ನಾವು
ಸುಖಾಹರಾಜನು ಹೋಗಿ ಸುಖಾಹರಾಜನು ಹೋಗಿ.
ಅಶ್ವಮೇವದ ಅಶ್ವಮೇವದ ಸುಖಾಹರಾಜನು ಹೋಗಿ.
ವಾಸ್ತವವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಅವರು ಅದನ್ನು
ಮೆದುರು ಮಾಡಿದರೆ ಅವರವರ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ
ಅವರವರ. ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು
ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಉಳಿದವರು ಬೇರೆ
ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಮಾಡಿದರು.

ಅದರಿಂದ ದೈವವಾಗಿದ್ದ ರಾಜರು ದೂರದಿಂದ
ಬರುವ ಗುಂಪನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅದೋ ರಥ!
ಅವನೇ ಸುಖಾಹರಾಜ! ಹಿಂದಿರುಗುವುದು ಕೆಲವರು.
ಕೆಲವರು ಹೋಗಿ ಸುಖಾಹರಾಜನು ಹೋಗಿ.
ವಾಸ್ತವವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಅವರು ಅದನ್ನು
ಮೆದುರು ಮಾಡಿದರೆ ಅವರವರ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ
ಅವರವರ. ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು
ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಉಳಿದವರು ಬೇರೆ
ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಮಾಡಿದರು.

ದೂರದಿಂದ ದೈವವಾಗಿದ್ದ ರಾಜರು ದೂರದಿಂದ
ಬರುವ ಗುಂಪನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅದೋ ರಥ!
ಅವನೇ ಸುಖಾಹರಾಜ! ಹಿಂದಿರುಗುವುದು ಕೆಲವರು.
ಕೆಲವರು ಹೋಗಿ ಸುಖಾಹರಾಜನು ಹೋಗಿ.
ವಾಸ್ತವವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಅವರು ಅದನ್ನು
ಮೆದುರು ಮಾಡಿದರೆ ಅವರವರ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ
ಅವರವರ. ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು
ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಉಳಿದವರು ಬೇರೆ
ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಮಾಡಿದರು.

ಸುಖಾಹರಾಜನು ಅವರನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತೆ
ಕಡೆಯನ್ನು ಸುಖಾಹರಾಜನು ದೂರದಿಂದ
ಕಡೆಯನ್ನು ಸುಖಾಹರಾಜನು ದೂರದಿಂದ
ಕಡೆಯನ್ನು ಸುಖಾಹರಾಜನು ದೂರದಿಂದ

ಅಂಬಾದೇವಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಕ್ರ, ಜಿಹ್ವಾ, ಮುಕ್ತ, ಯುಧಾದಿತ್ಯಗಳು ಹೀವ, ಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಲೂ, ಸುಬಾಹು ದೀರಾವೇಶ ದಿಂದ ಶಂಖನಾದ ಮಾಡಿ, ಯುಧಾದಿತ್ಯನಿಗೆ ಮೇಲೆ ಬಾಣ ಕರಂಕರಗಳನ್ನು ಕರೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಇಬ್ಬರೊಳಗೆ ಘೋರ ಯುದ್ಧವೇ ನಡೆಯಿತು.

ಆಗ ಜಗದಂಬಿ ದಿವ್ಯವಾದ ಆಕಾರದಿಂದ ಜಗ ಜಗತಿ ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಗಿ, ಅನೇಕ ಮಹಾ ಯುದ್ಧ ಗಳಿಂದಲೂ, ಹೂಗಲ ಮಾಲಿಗಲಿಂದಲೂ ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸುದರ್ಶನನ ಇದಿರಿಗೆ ಬಂದಳು. ಸುದರ್ಶನನು ಅವಂದರಿಂದ ಪುಲಕಿತನಾದನು. ಆ ಮಹಾದೇವಿಯನ್ನು ತನ್ನ ವನವಸಿಗೆ ತೋರಿಸಿ "ಇನ್ನು ನಮಗೆ ಭಯವೆಲ್ಲಿಯದು?" ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ರಥವಿಂದಿಳಿದು ಎಡವಟ್ಟು ನನ್ನೊ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರೆದು ದೇವಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದನು.

ಮಹಾ ಸಿಂಹವನ್ನು ನೋಡಿ ಶಕ್ರ, ವಶದ ಅನಿ ಗಳು ಹೆದರಿ ಘೋರವೃತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಂಹವೂ ಗರ್ಜಿಸಿತು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದಾರುಣ ವಾಗಿ ಬಿರುಗಾಳ ಬೀಸ ತೊಡಗಿತು. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಬಾಳಿತ್ತು ಕೊವತಾಳಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜರೋಷ ಧೀಮಂತದ ಕುಳಿತು, ಕಡೆಗೆ ನಿರ್ದೇಶಿತ ರಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಸುದರ್ಶನನು ತಮ್ಮ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಹಾ ದೇವಿಯೇ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲೂ ಬಂದಳು ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ಸುಶಯ ಹಾಳದೆ ರಾಜರ ಮೇಲೆ ಸೇನೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸು" ಎಂದನು.

ಕಂಡಲೇ ಕಾಣರಾಜನ ಸೇನಾಳು ಶಕ್ರ, ರಾಜರ ಮೇಲೆ ಧಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದುವು.

ನಿರ್ದೇಶಿತರಾಗಿ ಸಂತಿದ ರಾಜರನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಯುಧಾದಿತ್ಯ, "ಬಿರುಗಾಳ ನಿಂತಿತು. ಇದೆಲ್ಲಾ

ಹುಸಿ, ಮಾಡು. ಯಾವಳೂ ಹೆಣ್ಣು ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬಂದದ್ದು ನೋಡಿ ನಿಂತಿಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯೇನು? ಒಬ್ಬ ಅರ್ಧಾಣು ಒಂದು ಹೆಣ್ಣುಸನ್ನು ಜತೆಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡರೆ ಇಷ್ಟೂ ಮೂಡಿ ರಾಜರೂ ಮರಗಟ್ಟಿ ಹೋಗಬೇಕೆ" ಕ್ಷಣ ಮುಕ್ತ ದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನಂ! ಹೋಗಿರಿ!" ಎಂದು ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ಶಕ್ರಜಿತ್ಯವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಸುದರ್ಶನನ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಆಗ ಅಂಬಾದೇವಿ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜರೊಂದಿಗೂ ಅನೇಕರೂವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡು ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಓರೇ ಸಾರಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದಳು ಕ್ಷಣ ಮುಕ್ತದಲ್ಲಿ ಯುಧಾದಿತ್ಯವೂ, ಶಕ್ರಜಿತ್ಯವೂ ದೇವಿಯ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಸತ್ತುಬಿದ್ದರು ಕುಳಿದವರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿರ್ದೇಶಿತ ರಾರೂ ಸುಖಮುರಜನು ಅನಂದ ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನು

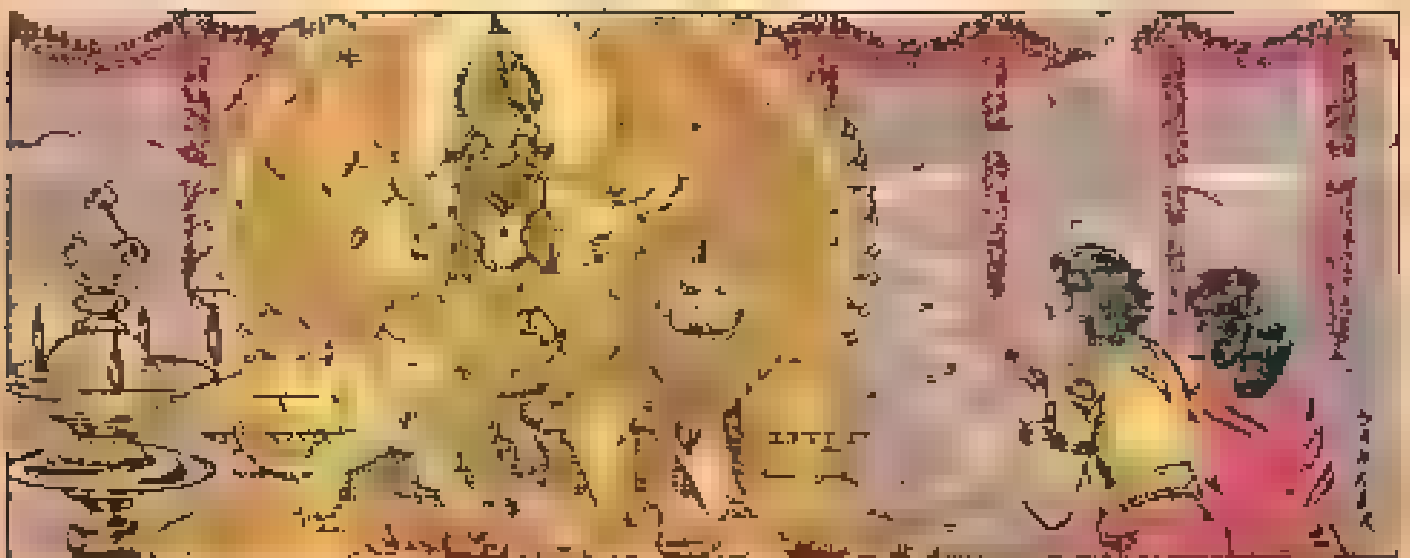
ಅಂತೆಯೇ ಮಂತ್ರಿ, ಮುಂತಾದವರು ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯಾದಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದಿರಾಗಿಬಿಡು ವತ್ತೀ ಸಹಿತ ನಾದ ಸುಂದರ್ಶನವನ್ನು ಭವ್ಯವಾದ ಪ್ಯಾಗ್‌ಕೋವಿಲಾರ ಗಳಿಂದ ನಗರದೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಸುಂದರ್ಶನವು ಮೊದಲು ತನ್ನ ಸವತಿ ತಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ. ಅವಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ತನ್ನ ಮಗನು ಸತ್ತುದರಿಂದ ಅಳುತ್ತಾ ಇದ್ದ ರೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಸುಂದರ್ಶನವು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುತ್ತ, "ಅವಯ್ಯ, ನಿನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನೂ ಕೊಂದವನು ನಾನಲ್ಲ. ಮಹಾಶಕ್ತಿ! ನಿನ್ನ ಪಾದ ಪಾತ್ರೆಯಾಗಿ ಹೇಳುವ ಮಾತಿದು. ನನಗೆ ರಾಜ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದವಳೂ ಅವಳೇ. ಹೀಗೆ ಯಾರೋ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ನೀನೇ ಅಳ ಬೇಕು? ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗನ ಹಾಗೆಯೇ ಕೋಡಿಕೋ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಮನೋರಮಗಿಂತಲೂ ನೀನೇ ಹೆಚ್ಚಿನವಳಾಗು. ನಾನು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಭೇದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ತೋರಿಸಲಾರೆ. ನಿನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾತೃ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಸಣ್ಣವನಾಗಿದ್ದಾಗ ನಿನ್ನ ತಂದೆ ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಭ್ರಷ್ಟನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ. ಅದು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಕರ್ಮವೆಂದು ಕೊಂಡೇನೆ ಹೊರತು ಕೋಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನ ತಾತನನ್ನು

ಕೊಂದಾಗ, ನನ್ನ ತಾಯಿ ಜೋಕದ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನನ್ನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಕಾಡು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ, ಕಲ್ಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಡ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೋಚಿಕೊಂಡರು. ತರುವಾಯ ಗಿಣಿಗಾ ತೀರದ ಮಹಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಅವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಈಗ ಈ ಪ್ಲಾತಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಈಗ ಕೂಡಾ ನನಗೆ ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಕೋಪವಿಲ್ಲ. ನೀನೂ ಕೋಪಿಸಬಾರದು" ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರೀಲಾವತಿ ನಾಚಿಕೆ ಪಡುತ್ತ, "ನಾನು ಬೇಡದರೂ ಕೇಳದೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ದ್ರೋಹಮಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ತಾನೂ ಸತ್ತರು. ನನ್ನ ಮಗನ ಸಾವಿಗೂ ಕಾರಣರಾದರು ನಿನ್ನ ತಾಯಿ, ನನ್ನ ಅಕ್ಕನೇ ಅದುದರಿಂದ ನೀನೂ ನನ ಮಗನೇ ಅಪ್ಪ. ಇನ್ನು ಚಂಕಿತ ಲಾಭವಾದರೂ ಏನಿದೆ? ನನ್ನವರೆಲ್ಲ ಸಾಯಲು ಕಾರಣನಾದವನು ನೀನಲ್ಲವೆಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯವ್ವಾ" ಎಂದಳು.

ತರುವಾಯ ಸುಂದರ್ಶನವು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಂದ ಒಂದು ಬಂಗಾರದ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಜಗದಂಪಿಯನ್ನು ಲಂಛಾ ವಿಧಿಯಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ದಿವಾ ಪೂಜೆಗಳು ಸರಿಯಾದಂತೆ ವಿವರಣೆ ಮಾಡಿ ಅಮ್ಮೇಲೆ ತಾನು ಎಚ್ಚಾಭಿಷಿಕ್ತನಾಗಿ ಸೋಗಸಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿದನು.

ಶ್ರೀನೃಪತಮ್ಮ

ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಜನಪ್ರಿಯನಾದ ರಾಜನಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಪೂರ್ವಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳಾಗಿ ಸನ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಕೊರತೆ ಹಾಗಿರಬಹುದು. ಅವರು ಇಷ್ಟು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುವವರಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜನು ಇಬ್ಬರು ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಅವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ರಾಜನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರು ಮಂತ್ರಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮ ಕಾರ್ಯನಾಥರಾದರು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬರವರಿಗೆ ರಾಜನು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳವನ್ನು ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಡುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದನು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ರಾಜನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ಪರಿಶ್ರಮ ಮಾಡಿ ಕೊಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದರು. ರಾಜನು ಅವರಲ್ಲಿರುವ

ವಿವರಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಇಬ್ಬರು ಮಂದಿ ಇದ್ದರು. ಗೋವಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮಾತ್ರವೇ. ಆದರೆ ಈಶ್ವರ ಮಂತ್ರಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿದ ಮಂದಿ ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವರೆಂದು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಬ್ಬರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಎಂಬ ಮೂಲ ಮಾತ್ರವೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾಜನು ಅವರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳವನ್ನು ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಉಳಿದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿಗೆ, ಒಂದು ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯ ಬೇಕಾಯಿತು. "ಹಾಗಾದರೆ ಉಳಿದ ತೊಂದರೆಗಳು ಮಂದಿಗೆ ಕೆಲಸವಲ್ಲ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಎಣಿಸುವರಾಗಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದರೇನು?" ಎಂದು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

"ಹಾಗೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ, ಕೆಲವರನ್ನೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರನ್ನೂ ಆರಿಸಿದ್ದಾರೆ

ಅವರೊಬ್ಬರೂ ಆರಿಸಿಕೊಂಡವರಿಗೇ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟೆನು” ಎಂದು ರಾಜ.

“ಅದು ಹೇಗೆ ನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಮಹಾ ಪ್ರಭು?” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅದರಲ್ಲಿ ಲೋಪವಿಧರ ಅದು ನಿಮ್ಮದೇ. ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ ಮೆಚ್ಚಿದವನನ್ನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಂತ್ರಿ ಮೆಚ್ಚಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಒಬ್ಬನ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಶ್ರದ್ಧೆ ಕಡಮೆ ಯಾಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಲೋಪ ನಿಮ್ಮದೇ ಎಂದನು” ಎಂದನು ರಾಜ. ರಾಜನ ಮಾತು ಯಾರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಅದರ ಮರುದಿನ ಚಿರಂಜೀವಿ ದೇಶಾಟನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮಹಾ ಜ್ಞಾನಿ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಚಿರಂಜೀವಿ ಬಂದಿರುವ ಸಂಗತಿ ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಚಿರಂಜೀವಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ರಾಜಭವನಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ, ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧಾರುಗಳಾದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟ ಬಗೆಗಳನ್ನು ರಾಜನು ಚಿರಂಜೀವಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿ, “ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲು ಇಬ್ಬರು ಅಧಿವ್ಯಾಯ ಹೇಳಿ ದೇಹದರೆ, ಇಬ್ಬರೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಅಧಿವ್ಯಾಯ ಹೇಳಿದರೆ ಯಾರ

ಅಧಿವ್ಯಾಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು?” ಎಂದು ಚಿರಂಜೀವಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಚಿರಂಜೀವಿನಿ ನಕ್ಕು, “ಹಾಗೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ಅಧಿವ್ಯಾಯ ಹೇಳಿದ ಪರೀಕ್ಷಾರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ರಿಕ್ಷಾರ್ಡ್ ನೆಂದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ” ಎಂದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಎನೋ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಕೊಡಲೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿಚಾರಗಳೊಂದನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದನು. ಆಗ ಈಶ್ವರ ಮಂತ್ರಿ, ಮುಂದಾಗಿಮೇ ತಮ್ಮ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವರಿಂದ ಲಂಚವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಲಂಚ ಕೊಟ್ಟವರ ಹೆಸರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ನಿವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಈಶ್ವರ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಲಂಚ ಕೊಟ್ಟವರು ರಾಜ ನೊಂದಿಗೆ ಆ ಮಾತು ಹೇಳಲು ಭಯವಟ್ಟರು. ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಗೋವಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಇರುವ ಸಂಗತಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸಂಗತಿ ತನಗೆ ಹೊಲೆಯದೆ ಹೋಯಿತೆಂದು ರಾಜನು ಚಿಂತಿಸಿ, ಗೋವಿಂದ ಮಂತ್ರಿ, ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಉಳಿದ ನಲುವತ್ತೆದು ಮಂದಿಗೂ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಿಸಿದನು. ಈಶ್ವರ ಮಂತ್ರಿಗೂ, ಲಂಚ ಕೊಟ್ಟವರಿಗೂ ತಕ್ಕ ದಂಡನೆ ಕೊಡಿಸಿ, ಚಿರಂಜೀವಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಬದಲಾವಣೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಾವತಿಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಸೇನನೊಬ್ಬ ರಾಜನು. ದಿನಾ ರಾಜಭವನದ ಮೇಲು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೆಳಗಿನ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುವನು.

ಹಾಗೆ ನೋಡುವಾಗ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಬಡ ಜನರೂ ಭಿಕ್ಷುಕರೂ ರಾಜನ ಹೃದಯವನ್ನು ಕರೆಗಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ಅವನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಭಿಕ್ಷುಕರೂ ಇಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರ ತೊಡಗಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಭೂಮಾಲಿಕರಾಗ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ತಿಂಡಿ, ಮೈ ತುಂಬ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮನುಷ್ಯರಾಗಿರುವುದೆಂದರೆ ಎಂತಹ ಹೀನತನ ! -

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆ ಒದಬೇಕೆಂದೂ ಅಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ತಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ವಾಗುವಂತಹ ಪಥಕವನ್ನು ಆರೋಚಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಶಿವಸೇನನು ತನ್ನ ಮೆದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆರೋಚನೆಮಾಡಿ, "ನಿಮ್ಮ ಆರೋಚನೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ. ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ದೊಡ್ಡವಾಗಿಯೇ ಕೊನೆಗೆ ಭಿಕ್ಷುಕರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

ಆ ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೂಲಕಾರಣಗಳೆನೆಂದು ಆರೋಚಿಸ ಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು. ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಭಿಕ್ಷುಕನಾದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಧನಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಹೊಂದರೆ ಅದು ಒಂದಿಂದುಲ್ಲಿ ಸುರಿದ ವನ್ನೀರಾಗಿ ಬಹುದು ಪ್ರಭು" ಎಂದನು.

"ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಮೂಲಕಾರಣವು ಏನೇ ಇದ್ದರೂ, ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಒಡತ, ಸಹಿಸಲಾಗುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವುದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಗುತ್ತದೆ, ಆಗಲೇ ಬೇಕು. ದಾರಿದ್ರ್ಯವಿಲ್ಲದ ಒಳ್ಳೆಯ ದೇಶವೇ ನಮ್ಮದಾಗಬೇಕು." ಎಂದನು ರಾಜ ಹಟ ಹಿಡಿದವನಂತೆ.

"ಮಹಾರಾಜರೇ, ಹಣವು ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಪರಿಹರಿಸುತ್ತದೆಂದು ಮೇಳಲಿಕ್ಕಾಗದೆ, ಧನದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯವಾಗುವವರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ; ಕೆಟ್ಟ ಹೋಗುವವರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತು ದರಿದ್ರರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸುವುದೇವಲ್ಲ. ಧನಿಕರಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಧನ ದಿಂದ ಕೆಟ್ಟ ಹೋಗುವವರು ಆಸೆಕೊಟ್ಟಾರೆ" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ, "ನಾನು ನಂಬಲಾರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಧನಿಕರಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಾದರೂ ದರಿದ್ರರಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸದ...

ಬೇಕಾದರೆ ಕೆಲಮಂದಿ ಮಂದಿರದಿಂದ ಭವನಹಾಯರಿ
ಮಾಡಿ, ಅವರಿಗೆ ಒಳತಾಗುವುದೋ ಕೆಲಕಾಗು
ವುದೋ ನೋಡೋಣ" ಎಂದಳು ರಾಜ. ಆ ದಿನ
ರಾತ್ರಿ, ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ವೇಷ ಬದಲಾಯಿಸಿ
ಕೊಂಕು ಗುರಿದ ಮೇಲಿಳಿದು ಸುಸ್ಥಿ ಮೂದಲು

ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಬಂದರು. ಕೇತುಕೇಶವರು
ಎನ್ನೋ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜನೂ
ಮಂತ್ರಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿ ಕುಳಿತು
ಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ತೂರಿಸಿ
ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದರು.

ಅವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯವನು ಭಿಕ್ಷುಕ ಮತ್ತು
ಅವನ ಮಗ. ಈವರೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಅವನ
ತಾಯಿ ತೀರಿಹೋದಳಂತೆ. ತಂದೆಯೂ ಮಗನೂ
ಭಿಕ್ಷೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಎರಡನೆಯವನು ಬಡವನು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ
ಮಾತ್ರವಾದ ಹೂವು ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಬಂದ ನೆರೆ

ನಿಂದ - ಅದೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ
ಹಣವಿಲ್ಲದೆ, ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತ ಬದುಕಲು
ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನಂತೆ.

ಮೂರನೆಯವನು ಹಳ್ಳಿಯ ದ್ವಾರದೊಡನೆ
ವಸನು. ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಸೇರಿಸಿಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು
ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಕಂಗೆಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದನು.
ತರುವಾಯ ಅವನ ತಂದೆಗೆ ಕುಯಿಲೆ ಬಂತು.
ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ತಂದೆಯ
ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ಕೂಡುರು ತಿರುಗುತ್ತ ಬಂದಾಗ
ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ಕಳೆದೊಡನೆ ಎಕಾರಿ
ಯಾದನು. ತಂದೆ ಸತ್ತೂಹೋದನು ಅವನಿಗೆ
ತಾಯಿಯೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ತಂಗಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆ.
ಈಗಲೂ ದ. ಪ. ಸಮೂಹದ. ಅವರ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ
ಈಗ ಕೆಲಸ ನೆಸು. ಅವರ ಮಗ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡು
ವನು ಮಾತಾಡುವುದು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು
ಇನ್ನೂ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು
ಸತ್ತೂಹೋದ ಕಾಣ್ಕೆ ತನ್ನ ಮನೆ ಮನೆಯ ಅಡು
ಗೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಕಡೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರೂ ಬಂದಿರುವುದು ಇವರು
ಎಂದರು. ಕೊಂಕುಗುರಿದುಗಿ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತ ಕಡಿತ
ಮಾಡುಗಳಿಂದ ಬದುಕುತ್ತ ಕಳೆದ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದು
ಅವರನ್ನು ಮುಕ್ತ ಕೈಗೆ ಹೊರಳು. ಈಗ ಭಿಕ್ಷೆ
ಬೇಡಿ ಬದುಕಲು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ

ಹೀಗೆ ಮಾತುಕತೆಯಾದಿದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ
ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಗೆ ಇಳಿದರು. ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ
ಎವ್ವ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಮೆಚುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದೊಂದು
ಚಿನ್ನದ ತುಂಡನ್ನು ಹಾಕಿ ಮೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು
ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೇ ನಾಲ್ವರು ಬಡವರೂ ಎದ್ದು
ತಮ್ಮ ಮೆಚುಗಳಿಂದ ಘರಿವಾದ ಚಿನ್ನದ ತುಂಡನ್ನು
ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು.

ಅವರಲ್ಲಿ ರೈತನೂ ಹಳ್ಳಿನ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೂ
ಹಳ್ಳಿ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಬಂದಿರು. ಬಡವನೂ ಮಾರಿ

ಒಂದ ಹಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ದೈತ್ಯಗಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು ಅಭಿವಾಧೆಯ ಕವಾಗಿ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು.

ಕುಡುಕನೂ ಜೂಜುಗಾರನೂ ಅವನು ಆ ಚಿನ್ನದಿಂದ ಒಂದ ಹಣದಿಂದ ಎತ್ತು ಅದೇ ಕುಡಿತ ಜೂಜುಗಳನ್ನೇ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿಸಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಬರಗೈ ಬುಟಿನಾಗಿ ಧರ್ಮ ಭಕ್ತಗಳ ಆಶ್ರಯಕ್ಕೇ ಬಂದನು.

ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಮಾತ್ರ, ಆ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ವೃತ್ತಿಗೂ ಆ ಚಿನ್ನಕ್ಕೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹತ್ತಾರು ಮನೆ ತಿರುಗಿ ಮೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಜೀವನದ ಗಾಡಿ ಹಾಗೆಯೇ ಸಲಿಸಾಗಿ ಸಾಗುವಾಗ ಈ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಏನು ತಾನೇ ಮಾಡುವನು ?

ಅದನ್ನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮಾರೋಣವೆಂದರೆ ಸಾವಿರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಕಳ್ಳತನದ ಅಪವಾದ ಅಂಟಿಸಲು ಬಹುದು. ಕಳ್ಳನೆಂದಾಗಿವಿಚ್ಛರೆ ಭಿಕ್ಷುಮೂ ಸಿಕ್ಕದೆ. ಅವರದಿಂದ ಅವನು ಆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಸಕ್ರದ ಗೋಡೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೂಗಿದುಕೊಂಡು ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಂಡ ತೆಗೆದು ಕೊಡುವನು.

ಅದರಲ್ಲಿ ರಾಜಭಟರು ಕಳ್ಳನೊಬ್ಬರನ್ನು ಹಿಡಿಸುತ್ತ ಹಾಗೆ ಬಂದು ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನೇ ಕಳ್ಳನೆಂದುಕೊಂಡು ಹಿಡಿದು, ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ತುಂಡನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು. ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು, ಏನೂ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

ಉಳಿದ ಮೂವರೆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿದಾಗ, ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಬಡವರಾದರೂ, ಧನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದರೆಂದೂ, ಯಾವ ವೃತ್ತಿಯನ್ನೂ ಮಾಡದವರು ಧನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ಪಡೆಯಲಾರರೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಮಂತ್ರಿ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ, "ಮಹಾರಾಜರೆ, ದರಿದ್ರರನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ದರಿದ್ರನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಲು ಹಣವಿಲ್ಲದವನು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಉತ್ಪನ್ನತೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದವನು. ಅಂಥವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಧನ ಸಹಾಯ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮೇಲಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು. ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ತಲೆದೂಗಿದನು.

ಫೋಟೋ ತೀರ್ಪಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆಜ್ಜೆ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳು ೧೯೭೯ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

P. Sundaram

B. Bhanu

- ★ ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು
- ★ ಆ 14ಕ್ಕೆ 15 ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಸಮಗ್ರ ತಲಪಬೇಕು ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಒಂದು ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲೇ ಬರೆಯಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯ ಬಾರದು ವಿಳಾಸ ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಪದವರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬

ಜೂನ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

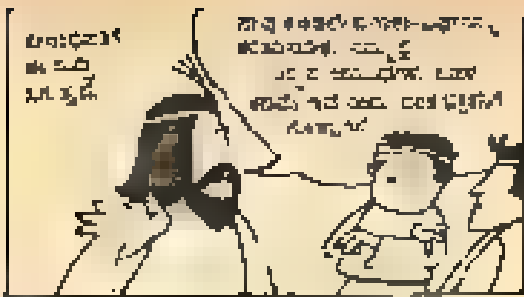
ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ನಿನ್ನಾಸರೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು
ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ನಿನ್ನಾಸರೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು
ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ನಟೀಶಕುಮಾರ್ ದೇಸಾಯಿ,
ಸೊರಬದ ಮಠದ ಗಲ್ಲಿ, ಗಿಣಿಮಾವಳಾಳ, ಹಮ್ಮಳ್ಳಿ ೨೦

04/22/2015

ಗೋಕುಲ (Gokul) ನಿಂದ
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

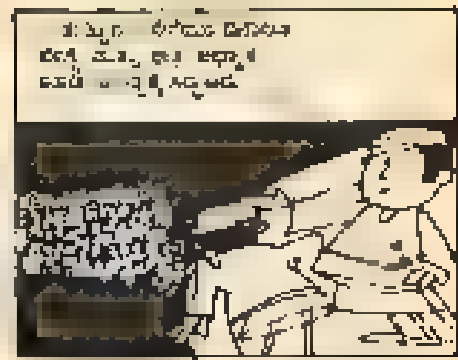

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ
ನೀರು
ಮುಳುಗಿ

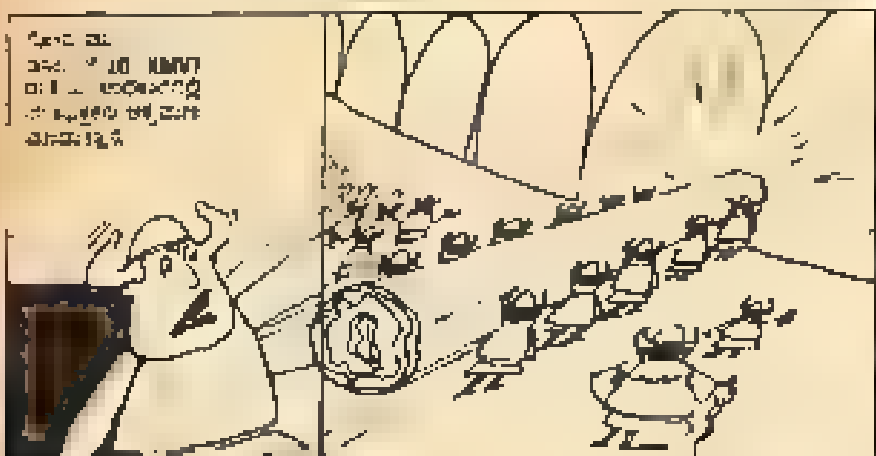
ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

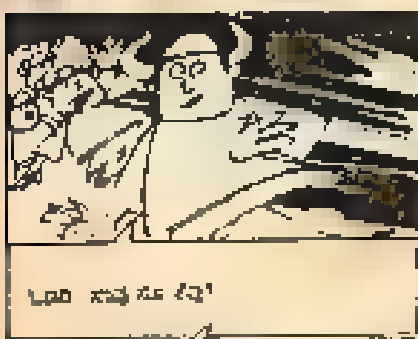
ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

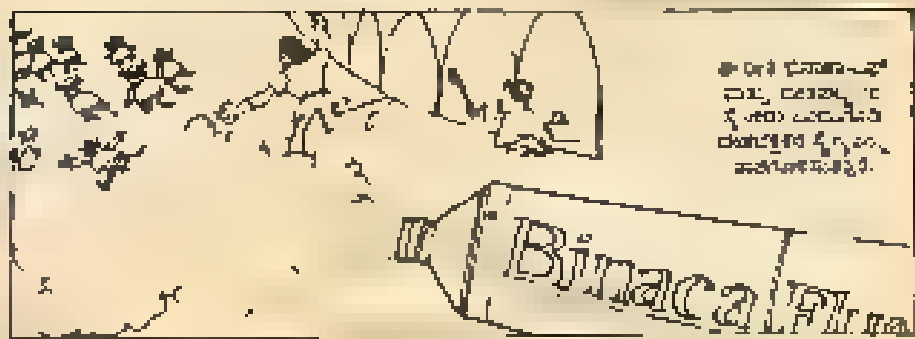
ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

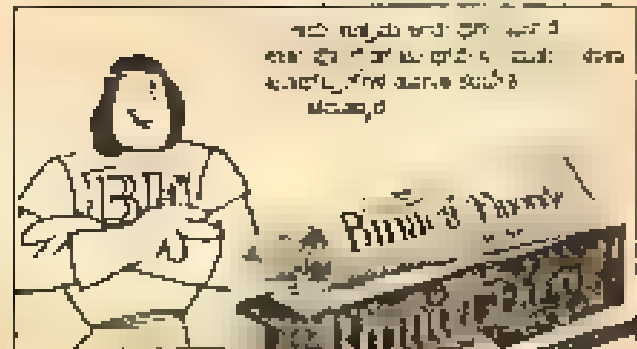
ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

ದೊಡ್ಡ ಕುಳಿ (Big Hole) ನಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು
ಮುಳುಗಿ, ನೀರು

ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣ

೧೩

[ದುರ್ಮುಖರಾದವರು ಎಷ್ಟರಾಳು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ ಸಾಮಂತರನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತ ಕೋಟೆ
ಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕನು. ಕೋಟೆಯ "ರಾಗಿ"ವನ್ನು ಭೇದಿಸಲು ಕಟುಕರಡಿಯವನೂ ಉಗ್ರದಂಡನೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸು
ತ್ತಿರುವಾಗ, ಮೂವರೂ ಮಂಚುಬಿಟ್ಟು ಮೊಳಕಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅದು ಕಾಣುವಮೂಲೂ ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣ
ಮಾಂತ್ರಿಕನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಯಿಂದ ಎಳೆದಾಗಿ ಧುಮುಕಿತು.]

ಮೂವರೂ ಮಂಚುಬಿಟ್ಟು ಮೊಳಕಾಗಿ ಕೇಳಿ ಕಟುಕ ಕರಡಿ
ಯವನು ಬೆರಗಾಗಿ ಮಂಚುಬಿಟ್ಟು ತೋರಿಸಿದ ಕಡೆಗೆ
ನೋಡಿದನು. ನಿಜವೇ! ಕಾಣುವಮೂಲೂ, ಮಹಾ
ಗುರು ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣ ಮಾಂತ್ರಿಕನೂ ಅತ್ತ ಕಡೆಯಿಂದ
ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ
ನರಘಟ್ಟನೂ ಕುಂತುಕನೂ, ತನ್ನ ಪವಗೊಡಲಿ
ಯನ್ನು ಗಿರಗಿದನೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, "ಅಹಾ! ಆಯ್ಕೆ
ಗಳಿರಾ! ಎಷ್ಟಾದಿಗಳೆ ತರುವಾಯ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ
ದರ್ಶನ ಭಾಗ್ಯಲಭಿಸಿತು! ಇನ್ನು ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟ
ಗಳೂ ಕೇರಿದಂತಾಯಿತು! ಜೈ ಭೈರವಾ!"

ಎಂದು ಜವಗೊಡಲಿಯನ್ನು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿಸಿ
ಓಡಿದನು. ಆಗ ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಕೋಣ
ಮಾಹನದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು, ಕಟುಕಭಟ್ಟನಿಗೆ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದು "ಎಲೋ ಸರಭಟ್ಟನಾ! ಆನಂದ
ದಿಂದ ಉದ್ವಿಗಿಬ್ಬಿ ಹೋಗಿಬಿಡ. ಆ ಮೂವರೂ
ಎರಡು ಬಾರಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡು. ಆ ರೂಪವನ್ನೆ
ಬಿಂಬವನು ನಿಜವಾದ ಕೋಟೆಯಲ್ಲ, ಅವನು
ಮಿಥ್ಯಾ ದೀಪ್ತನೆಂಬ ಮಹಾ ತಾಂತ್ರಿಕನ ಶಿಷ್ಯನಾದ
ಭ್ರಾಂತಿಮುಖ, ಅವನು ವನ್ನ ಮಂತ್ರದಂಡವನ್ನು
ಕಡ್ಡುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಮೊದಲು ನಾವು ನನ್ನ

ಮಂತ್ರದಂಡವನ್ನು ಪಶವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ." ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲೂ ತೋರದೆ ಕಟುಕ ಕರಡಿಯವನು "ಓಹೋ!" ಎಂದು ಕಲೆಯಾಡಿದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನೂ ಅವನಿಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಅಶ್ವರ್ಯವಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಳೀವರ್ಮನು, "ಎಲೋ, ಕರಡಿಯಾಗಿ ಎಂತ ಕಟುಕ ವೃತ್ತಿಯವನೇ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವನಾಗಿದ್ದ ನೀನು ಈ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನೂ ಅವಳನ್ನೂ, ಈ ಪರಿವಾರಗಳನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡೆಯೋ? ಅಶ್ವರ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು!" ಎಂದನು.

ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತ, "ನಿಜೇ ಅಲ್ಲವೇ ಕಾಳೀವರ್ಮನೆಂಬ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೀರ? ನಿನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಕಟುಕಭಟ್ಟನವರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಕರಡಿ ಕಿಂಗ್ನೂ ಮಾತ್ರಿಕರೆಂದರೆ ಇವರೇ ಏನು?" ಎಂದು

ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಚಂದ್ರಹಿಲಾ ನಗರದ ಮಂತ್ರಿ, ಯಗ್ನೂ ಅವನೊಂದಿಗಿದ್ದ ಕೆ. ಮೂದಿ ಅಶ್ವಿಣನನ್ನೂ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ, ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿದೆಯಾ ಕಾಳೀವರ್ಮ? ಮನುಷ್ಯರ ಪುಧ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದ ರಾಕ್ಷಸನಾದ ಪಶುನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ವರ್ಯವಡುವುದನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಒಂದ ಅಶ್ವಿನಿಕರನ್ನು ನೋಡು. ಚಂದ್ರಹಿಲಾ ನಗರದ ಜತೆಕೂತು ರಾಜ್ಯವು ಕಳೆದುಹೋದುದುಂಟೆ. ಮಾಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಈ ಅಪಾಯದಿಂದ ಹೇಗೆ ಪಾರಾಗುವಿಯೋ? ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಿರಬೇಕು." ಎಂದನು.

ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಪಶು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತರುಗಿಸಿ, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಸುರಿಸುವ ಇಷ್ಟ ಮೂದಿಗಳಿಲ್ಲಾ ನಾಯಕನು ಯಾರು? ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿರುವ ನೀನೇಯೋ, ಅಲ್ಲಾ ಕರಡಿಯಾದ ಕಟುಕನೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದರೊಳಗೆ ಕಟುಕಕರಡಿಯವನು "ಜೈ ಭೈರವಾ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ, "ಕಾಳೀವರ್ಮ ದೂರೇ! ಈ ಉಗ್ರದಂಡನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೂ ಕಳರ ನಾಯಕ ನಾಗವ್ಯಾಸಿಗೂ ಯಮುಖನ ಅಂಗರಕ್ಷಕರಿಗೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಈಗ ನಾಯಕನು ನಾನೇ! ನನಗೆ ನೀವು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ನನಗೇ ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪನೆಯ್ಯಾರಿ ನಾನು ನೆರವೇರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕರಡಿ ಕಿಂಗ್ನೊಂದಿಗೆ ಕಟುಕಕರಡಿ ಯವನು, "ಗುರುಗಳೇ! ನಿಮ್ಮ ಕ್ರೀಡೆಯ ಶಿಷ್ಯ

ನಾನು! ನನಗೆ ಏನು ಆದ್ಲೆ ಮಾಡುವಿರೋ
ಮಾಡಿರಿ! ಒಂದು ಸಾರಿ ತಮ್ಮ ಈ ಎಂಟಹುದೆಂದು
ನೋಡಿದ ಆ ಮೂಕಿ, ಈವಗುವ್ರಸು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ
ದಾಳಮಾಡುವನೆಂದು ನಾನೆ ಕೋರುವುದಿಲ್ಲ
ನೋಡಿದಿರಾ, ದೂರರಲ್ಲೇ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ
ನೋಡುತ್ತ, ತೆಗೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಧರಧರತೆ!"
ಎಂದನು.

ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣನು ಮುಟ್ಟಿರುವ ಕೋಟೆಯ
ಬಾಗಿಲನ್ನು ನೋಡಿ ನಿರುತ್ತಾಹದಿಂದ, "ನನ್ನ
ಗುರು.ವನ್ನೇ ಇಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ ಕೆಟ್ಟ ತಾಂತ್ರಿಕನು
ಶಿಷ್ಯನಾದ ಈ ಮಾಯಾ ಮರ್ಕಟನು, ನನ್ನನ್ನೇ
ಹೊಂದು ಹಾಕುವನೆಂದು ಕಳೆದುದೆ ನನ್ನ ಮೂಕಿ
ದಂಡವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ಇದನ್ನೊಟ್ಟು ನನ್ನ ಮನ್ನ
ಹಿಂದೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದು ಸುಂದೇಹವಾದರೂ
ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮುಕ್ತಮಾಡುವನ್ನು ನದಿಯ ಬದಿಯ
ಮರಕ್ಕೆ ಬರಿಸಿಟ್ಟು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ
ಇನ್ನು ಹೇಗೋ ತಿರುಗಿದ್ದು! ಅದೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ"
ಎಂದನು ತನಗೆ ತಾನೇ

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಂತ ಕಟುಕರಡಿಯವನು ತನ್ನ
ಚಪ್ಪೊಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು
ಕೆಂಗಣ್ಣ ಮೂಕಿಕನ ಮುಂದೆಬಂದು, "ಅಯ್ಯಾ
ಮಹಾಮೂಕಿಕ ಪ್ರಭಾಗಳೇ! ಆ ಮೂಕಿದಂಡವು
ಕೈ ತಪ್ಪಿ ಹೋಯಿತೆಂದು ಟಿಕ್ಕಿಸಬೇಡಿರಿ. ಈ ಚಪ್ಪ
ಗೊಡಲಿ ಕೂತು ಮೂಕಿ, ಪ್ರಭಾವವಿರುವಂಥಾರ್ಥ
ತಾನೇ? ಇದರ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಉಗ್ರದಂಡನಂಥ
ರಾಕ್ಷಸನೇ ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತಾನೆ ಇದನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಡಲೇ ಮಹತ್ವಸ್ವಾಗತಿ
ಮಾಡಿಬಿಡಿ! ಈ ಕರಡಿಭಾರ ಸಾಕೋಸಾಕಾಯಿತು"
ಇನ್ನು ತಾಳಲಾರೆ!" ಎಂದನು.

"ಹೌದವ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ಗೊಡವೇನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡ
ರಾಯತೇ? ನೀನು ನಿನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ತಂದು

ಸಮೂಹಸಚಿಕಾಗಿದ್ದ ದುರ್ಮುಖರಾಜನ ತಲೆಯ
ವಿಷಮವೆನೆಯಿತು" ಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ
ಆ ರಾಜನ ತಲೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ಸಾಮಂತ
ಸೂರ್ಯ ಭೂವತಿಯ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನಭಿನ್ನ
ವಾಗಿರಬಹುದು." ಎಂದು ನೆನಪು ಮಾಡಿದನು
ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸ.

ದುರ್ಮುಖರಾಜನ ಹೆಸರು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಕರಡಿ
ಕೆಂಗಣ್ಣ ಮೂಕಿಕನು ಅಡುಂಬಿಳುಕುತ್ತ, "ಎರೋ
ನರಭಕ್ಷಣಿಗಳೇ! ಆ ರಾಜ ಇನ್ನೂ ಬದುಕಿದೇ
ಇದ್ದಾನೇನು? ಸಾಮಂತ ಸೂರ್ಯಭೂವತಿ
ಎಂದರೆ ಯಾರವನು?" ಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಯುದ್ಧ
ಯಾರು ಯಾರೊಳಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ? ಏನಿದ್ದರೂ"
ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಹೇಗೆ ಇನ್ನೂ ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೋಟೆ
ಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

ಕಟುಕರಡಿಯವನು ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ, ತಾನು
ದುರ್ಮುಖರಾಜನ ಹಿಂದೆಬಿದ್ದ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗಿ

నిద్ర అశ్వినాదవరేగి నడచి పంగతియన్నేల్లా తేలి
 “మాంత్రిక ప్రభుగళే! ఆ రాజును నావు
 అందుకొండవ్వు కట్టివనాగి కాణావుదిల్లి
 అమోలీ సుమ్మ ఇష్ట మోవలు నన్నన్న
 మనుష్యుననాగి బదలాయించుది. ఈ రోజును
 మయి కరదియ జ్ఞాపకముగ భావించి ఇష్ట
 వన్న కరయరాగదే బహళవేళాదికొందిధ్వనే
 నిమ్మ పుణ్య దయవూడిరి!” అందు వార్తొక
 కొండను.

“జావ గురుగళే! ఈ కటుక కర్మదవన
 మేలీ కరుణ తోరియిది. హేగో బ్రహ్మ
 కొందిరలి!” అందను కాళీచరణ

కరదికొంగిల్లా మాంత్రికను మంత్రద బవ
 గొడలియన్న తన్న క్రియల్లి తేగదాకొండ,
 ఎమో మంత్రవన్న టాబ్బరిమత్త కొండలి
 మన్న కటుకకరదియవన బాదగళి తంగియను

అంతలే బావన బాదగళి మనుష్యుల బాదగళి
 బదలాద. ఇ కరువాయ కొండలియన్న అవన
 కరయవరేగొ తంగియకావోదను మంత్ర
 దల్లి కటుకకరదియవన కరది రూపవో తోరి
 కరదివన్న కుత్తిగియరేగొ మనుష్యులదాయతు
 కరేమాత్త కరదియదే అగి టాబ్బరిమత్త “అయి
 కర్త ఇష్ట” అ గు మన్న నాగన కరదికొంగిల్లా

తాను ఎందినంత మనుష్యునాగిబిట్టిసేందు
 కొండం కటుకను, కరదికొంగిల్లా మాంత్రికన
 ముంద సావ్నాగి ప్రణామ మారి పలుక్త,
 “దయమాయరాద మాంత్రిక ప్రభు! ఎమ్మ
 దినగళ మేలీ నాను కుందిన మనుష్యునాద!
 పావక్కి ఎమ్మోదం సంతోషవారిదయోదర
 మాంత్రికన వేళలు వాధ్యుల్లి” అచ్చ సాక్షాత్
 దేవరే కరి!” అందను

ఆ మాతం కేళి కళ్ళరసాయక నాగమల్లను
 కటుకన నగతొడగలు, అవనన సుందరి
 ఎమ్మో రొడ్డదయంద నిద్రగళవాగి నక్కరం,
 అదన్న నోడి కటుకను ఆకర్షణపడుత్త
 కవరన్నేల్లా ప్రశ్నార్థకంగా మిమిమి నోడి
 దను, అగి టాబ్బరిమత్త రాక్షసను తన్న కల్లిన
 గదయంద అవన కరయన్న మొట్టి, “కళ్ళిద్దం
 కాణలాగద కురుదా! ఈ నిన్న ముఖి కరే
 సాక్షాత్ కరదియదే కుత్తిగియవరేగి మనుష్య
 నాదద్దు ఎయి కరే కిరేగి ఇరుత్తరేదాయతు.”
 అందను.

కటుకను ఎరటు క్రిగళింద కరయన్న కరవి
 కొండం, “అయ్యో” అందు అర్తనాద మారి,
 “మాంత్రిక ప్రభుమే! ఈ అన్యాయవేసిమ?
 మనుష్యుల కరయవో కరదియ కరయే? కేవల
 కరదిగిరతలం విశ్వకవాయితల్లా! నన్నన్న

ನೋಡಿದವರೆಲ್ಲ ನಗುತ್ತಾರೆ ಇನ್ನು ! ಈ ಸು
ಪಾಟಲಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ವೀರಧೀರ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಮಣ್ಣು
ತಂದು, ರಾಜಾಜ್ಞೆಯ ಕಟುಕ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾದರೂ
ಹೇಗೆ ನೆರವೇರಿಸಿಯೇನು ? ಹೇಗೆ ಬದುಕು ಸಾಗಿಸಿ
ಯೇನು ? ಕಿಚ್ಚಿನಲ್ಲಾ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಪ್ರಭುಗಳೇ !
ಬದುಕಿಯೂ ಸತ್ತ ಹಾಗೆ ನರಕಯಾತನೆ ಯಾಯಿ
ತಲ್ಲಾ !” ಎಂದೂ ಗೋಳಿಟ್ಟನು.

ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣುನು ಚಿಂತೆಯಿಂದ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ,
“ಅಪ್ಪಾ ಕಟುಕ ಕರ್ಮ ! ಹೀಗೆ ವಿರಾಟನಾಗಿ
ವಿರಾಗಿಯಾಗಿ ಬಿಡಬೇಡ. ಪ್ರಸ್ತುತಕ್ಕೆ ಇರುವ ತಲೆ
ಯಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದಿರು. ತಲೆ
ಕರಡಿಯದಾದರೇನಾಯಿತು ? ಅದ ರೋಳಿಗಿರುವ
ಬುದ್ಧಿ ಮನಪ್ಪನದೇ. ನನ್ನ ಸರ್ವಸಾಧಕವಾದ
ಮಂತ್ರದಂಡವನ್ನು ಆ ಮಾಯಾ ಮರ್ಕಟರೂಪದಲ್ಲಿ
ಬಂಡ ದುಷ್ಟ ಭ್ರಾಂತಿಮತಿ ಅಪಹರಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ನನ್ನ
ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅದರಿಂದಲೇ
ನಿನ್ನನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾನವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ
ವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ
ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ಅದು ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ನೀನೂ
ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು !” ಎಂದನು.

ಕಟುಕನು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ “ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ
ನಾನೇನು ಸಹಾಯಮಾಡೇನು ? ಈ ವಿಚಿತ್ರ ರೂಪ
ದಲ್ಲಿರುವ ನನಗೆ ಜಿಹ್ವೆತು ಮಹಾರಾಜರು ಮಾತ್ರ
ಪ್ರಧಾನ ಕಟುಕನ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕೊಡುವರೇ ?
ತೆಗೆದು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆಮೇಲೆ ಹೇಗೆಬದುಕಲಿ ?
ಏನು ಮಾಡಲಿ ? ಈ ಹಾಳು ಮೂಕಿ ಹೊಕ್ಕು
ಕೊಂಡು ಹೇಗೆ ತಿರುಗಲಿ ?” ಎಂದು ಹಲುಬಿದನು.

ರವನ ದೂವಿವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಣುವವುಗಳು
ಕನಿಕರವಡುತ್ತ, ಅವನ ಹೆಗಲಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ತಟ್ಟುತ್ತ,
“ಈ ಭಲ್ಲಾಕಾವತಾರಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ ಬಿಡಪ್ಪಾ.
ಮಾಂತ್ರಿಕ ಕೆಂಗಣ್ಣು ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಮಂತ್ರದಂಡ

ವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು, ಜಿತ
ಕೇತು ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿ, ಜೀವಗುಪ್ತನಿಗೆ ಹೊಸ
ಧೈರ್ಯ ಒದಿದಿದೆ. ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹತಮಾಡಿ ಬಿಡುವ
ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಸೈನಿಕರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ
ಬೆಂಬತ್ತಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅತ್ತನೋಡು ! ದೂರದಲ್ಲಿ
ಆ ಮಂತ್ರಿ ಹೇಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ! ಸೈನಿಕರು ಹೇಗೆ
ಸಿಕ್ಕರಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ ! ಹೀಗೆ ಈಗ ಮೈ ಮೇಲೆ
ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡುವುದು ಬಿಟ್ಟು, ಮುಂದೇನೋ
ಆಗುವುದೆಂದು ಅತ್ತರೇನು ಪ್ರಯೋಜನ ?”
ಎಂದನು.

ಕಟುಕನು ಆ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು.
ಅಲ್ಲಿ ಜೀವಗುಪ್ತನು ಕೊಡಾ ಮುಂದುವರಿಯಲು
ಧೈರ್ಯಸಾಲದೆ, ಪರಿವಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಏನೋ
ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಜೀವಗುಪ್ತನನ್ನು ನೋಡಿ
ಕಟುಕನು ಎದೆಯಲ್ಲಿ ನಡುಗುತ್ತ, “ಈ ರಾಜನು
ಏನು ಮಾಡುವನೋ ಹೇಳಲಾಗದಿದ್ದರೂ ಈ ಮಂತ್ರಿ

ನನಗೆ ಬಂದೀತೆ? ಇಲ್ಲಿರುವ ಕಳ್ಳ ನಾಗಮಲ್ಲನ ಹಾಗೆ ದಾರಿದೋಷ ಬದುಕುವಷ್ಟು ನೀಚನೇ ಹಾನು?" ಎಂದನು ಕುಟುಕ ತನ್ನ ಪಲ್ಲವಿಯ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಳ್ಳ ನಾಗಮಲ್ಲನಿಗೆ ಮಹಾ ಕೋಪವೆದ್ದಿತು. ಅವನು "ಈ" ಎಂದು ಕೋಪದಿಂದ ಗರ್ಜಿಸಿ, ತನ್ನ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ನೇತಾಡು ಕತ್ತಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, "ಎಲೆಲಾ! ನರಕರೂಪ ಸಂಕರ ರೂಪದ ಭಂಡಾ! ಏನು ಬೋಗಲದೆ? ಸಾನು ನೀಚನೆ? ಮಂದಿ ಮಾಬಾಲ ಸೈನ್ಯಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಯಾವ ಕಡ್ಡೀ ವೀರನಾದರೂ ಕಾಪ್ಪ ಭಾರ ಮಾಡಿ ಮೆರೆಯಬಹುದು. ಒಬ್ಬಂಟಿ ನಾಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿಹೋದರು ಬದುಕ ಬೇಕಾದರೆ ನಿಜ ವಾದ ಧೈರ್ಯ ಕಾಯಕ ಪ್ರತಾಪಗಳು ಬೇಕು ಗೊತ್ತಾ? ಇಕೋ ನನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಸುಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರದ ಕೊಡಲಿ ಕೆಳಗೆಹಾಕು. ಬಾ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ!" ಎಂದು ತೊಡೆ ತೋರುಗಳನ್ನು ಛಲಿಛಲನೆ ತಟ್ಟತೊಡಗಿದನು.

ಕರಡಿಕೆಂಗಣ್ಣನು ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರ ಕಡೆಗೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಕಾಳೀವರ್ಮನ ನೊಂದಿಗೆ, "ಕಾಳೀವರ್ಮಾ! ಈ ಒಂದಿ ಗೇಡಿಗಳಿಗೆ ತಾವೆಲ್ಲಾ ಎಂತಹ ಆಪಾಯಕರವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವೆ ವೆಂದು ಅರ್ಥವಾದಂತಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಓಡಿದು ಕಿರುಚ್ಚೀದ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಜಿಹೇಕು ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನೂ ಕೋಟಿಯೊಳಗೆ ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನೇ ಗಿಡ್ಡರೂ, ಸಾಮಂತನೇ ಗಿಡ್ಡರೂ ನಮಗೆ ಮೇಲಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಡುಕೇ ಕಾದಿದೆ. ಆ ಮರ್ಕಟ ದುಷ್ಟನು ಅವರನ್ನು ನಮ್ಮ ಬೇರೆ ದೀನಾಂಶ ತಿರುಗಿಸದೆ ಬಿಡಲಾರ. ಇದರೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಇವರೊಂದು ಒಳಗಿನ ಗರಾಟೆ! ಛೇಛೇ." ಎಂದನು.

ಮೂತ್ರ ಮಿಡಿತ ನನ್ನ ಕರೆಕಾರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾನು ಎಲ್ಲಾವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಟ್ಟವಲ್ಲಾ!" ಎಂದನು ಕಂದಿ ಹೋದ ಕಂಠಸ್ತರದಿಂದ.

ಕರಡಿಕೆಂಗಣ್ಣನು ಕವಗೊಡಲಿಯನ್ನು ಕುಟುಕರೂಪಿ ಮುಖದವನಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಕೊಟ್ಟು, "ಕುಟುಕ ಕವರ್ಮಾ! ನಿನ್ನಂಥವನು ಹೀಗೆ ಧೈರ್ಯ ಗೆಟ್ಟು ನೆಲಹಿಡಿಯುವ ದೆಂದರೇನು? ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದರೂ ಧೈರ್ಯವೂ ಸಾಹಸವೂ ಇದ್ದರೆ ಈ ಮಂತ್ರಕತ್ತಿಯ ಚಪಗೊಡಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಅಪಮೃಗಗಳಿಂದಲೂ ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುವ ಒರೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ "ಮರ್ಕಟ ರೂಪದ ಕಳ್ಳನು ಕಡ್ಡುಕೊಂಡು ಹೋದ ಮಂತ್ರದಂಡವಷ್ಟು ಕತ್ತಿ ಈ ಕತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಈ ಕತ್ತಿ ಯೊಂದೇ ಸಾಕು" ಎಂದನು. "ರಾಜನಿಂದ ಬರುವ ದಿನಭತ್ಯೆ, ನೌಕರಿ, ಸಂಬಳ ಮುಂತಾದ್ದು ಇನ್ನು

ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಕೋಪದಿಂದ ಕತ್ತಿ ಮೇಲೆತ್ತಿ,
 "ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗುರುಗಳ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ? ಇನ್ನೀಗ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಯಾರು ವಾಯಕನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತೇನೋ?" ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಡಿದನು.

ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನ ಹೊರತು ಉಳಿದೆಲ್ಲರೂ,
 "ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ಜೈ!" ಎಂದು ಮೂರು ಸಾರಿ ಕೂಗಿದರು.

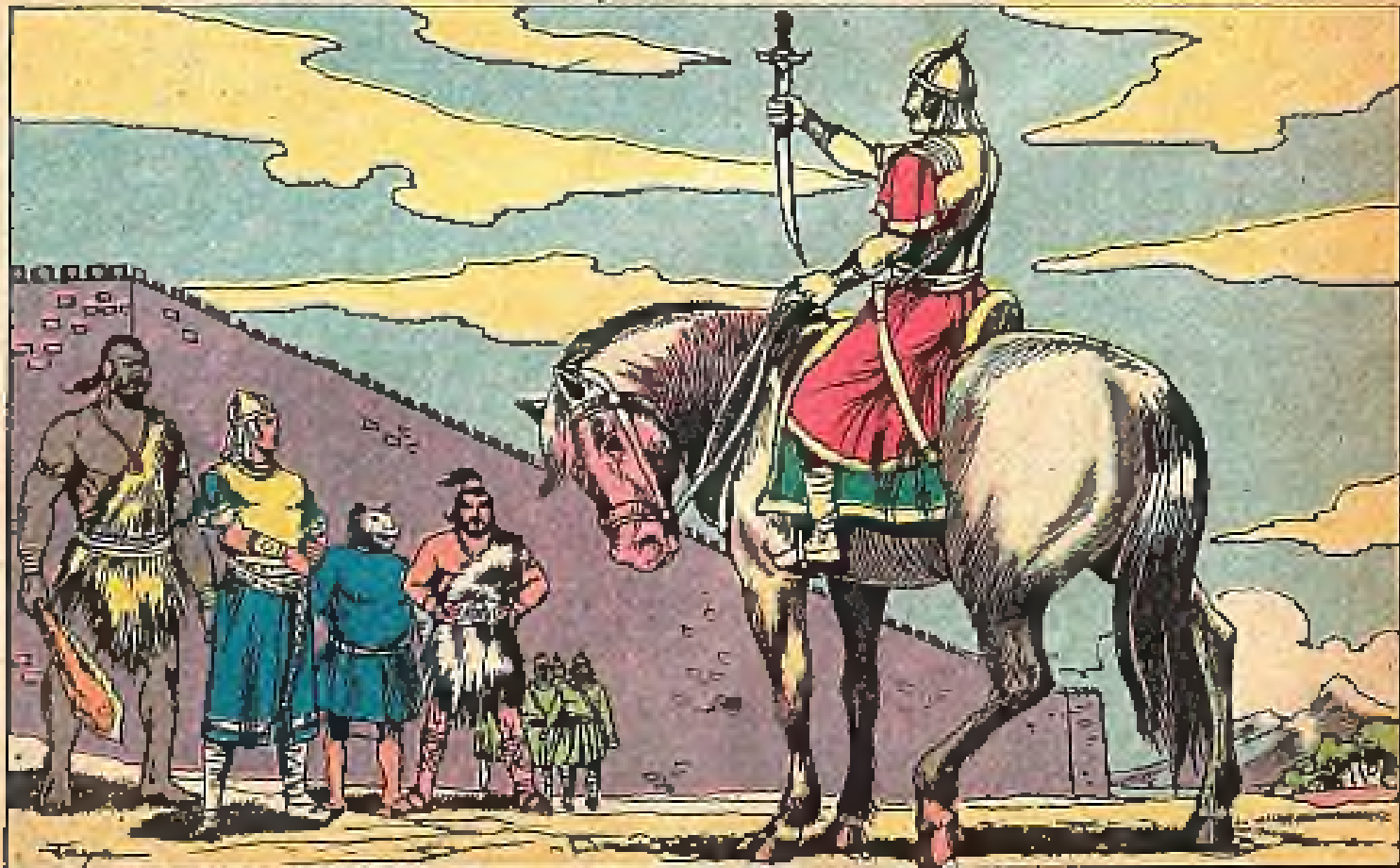
ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಳೀವರ್ಮನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, ರಾಕ್ಷಸ ಉಗ್ರದಂಡನ ಬಳಿಗೆ ಬರಲು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಜೀವಗುವ್ರನ ಕಡೆಯಿಂದ ಅತ್ತಿರ ನೊಬ್ಬನು. ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕಲೆಕೆರಗಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೇಗವಾಗಿ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕುದುರೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ಜಿತ್ಕೊತು ಮಹಾರಾಜರ ಮಂತ್ರಿ ಜೀವ ಗುವ್ರರ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಸಂದೇಶ ತಂದಿರ್ದೇನೆ" ಎಂದನು. "ಓಹೋ! ಅದಕ್ಕೇ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಈ ಮುಖವಾಗಿ ಹಿಡಿದಿರೋವನು?"

ಒಳ್ಳೆಯದು. ಏನು ಆ ಸಂದೇಶ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಕಾಳೀವರ್ಮ.

"ಇಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ನಗರದ ಪ್ರಧಾನ ಕುುಕ ನೌಕರನನ್ನು ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಸಮಕ್ಷಮಕ್ಕೆ ಬರ ಬೇಕೆಂದು ಮಂತ್ರಿಯವರು ಅಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬರು ವಾಗ ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ತಿರಚ್ಛೇದ ಶಿಕ್ಷೆಪಡೆದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುವ ಕಾಳೀವರ್ಮನೆಂಬ ಅವರಾಧಿಯನ್ನೂ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂಧಿಸಿ ಕರೆತರ ಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ." ಎನ್ನು ಹುಳುವಿರೆ? " ಎಂದನು ಆ ಸಂದೇಶದಾಹರ.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕರಡಿಕೆಗಳ್ಳನ್ನು ಕಿರುನಗೆ ನಕ್ಕು, "ಏನಪ್ಪಾ, ಕುುಕ ನೌಕರಾ! ಏನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆಯಾ? ಈಗ ಏನು ಮಾಡುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕುುಕನು ಏನು ಹೇಳಲೂ ತೋರದವನಾಗಿ, ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳವರೆಗೆ ತಲೆಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಅಮೇಲೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿ, "ಕಾಳೀವರ್ಮನೋರೇ! ಏನು ನಿಮ್ಮ

ಆಜ್ಞೆ ? ಈ ಕರಡಿ ತಲೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಾನು ಚಂದ್ರಶಿಲಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದೆಂದರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬೀದಿ ಮಾರ್ಗದ ಕಲ್ಲಿನ ಹೊಡತ ತಿನ್ನುತ್ತ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಮೃದುವಾಗಿ ಅವನ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ತಟ್ಟುತ್ತ, "ಎಲೋ ಕಟುಕ ರೊಡೆಯನೇ, ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ ಭಕ್ತಿ ಮೆಚ್ಚುವಂತ ಹುದೇ. ಪುರ್ತಿ ನಿರಾಶನಾಗಿ ಬಿಡಬೇಡ. ನಾವೀಗ ಮೊದಲು ಈ ಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಆ ಟಾಯಾ ಮುಕುಟವನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಸಮಯ ಮಿಂಚಿ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಆ ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನ ಪ್ರಾಣ ವನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಜಿತಕೇತು ರಾಜ ನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಿಸುವಾಗ ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನೇ ಎಷ್ಟೋ ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ಮಂತ್ರಿ ಜೀವಗುವ್ವನ ಸಂದೇಶ ತಂದವನಿಗೆ ಕೊಡ ಬೇಕಾದ ಉತ್ತರ. ನಿನ್ನ ಚವಗೊಡಲಿಯಿಂದ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನಾದರೂ ಕಡಿ, ಅಲ್ಲಾ ಅವನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಎರಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಓಡಿಸು. ಅದು ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ !" ಎಂದನು.

ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಕಟುಕಭಲ್ಲಾಹನು "ಜೈ ಬೈರವಾ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಕುವೃಳಿಸುತ್ತ, ಆ ಸಂದೇಶ ತಂದ

ದೂತನ ಮೇಲೆ ಹಾಂ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ನೆಲಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಎರಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ದೂರಬಿಡುತ್ತ, "ಎಲವೋ ದೂತಾಧಮಾ! ನಾನು ಜಿತಕೇತು ರಾಜನ ಉಪ್ಪು ತಿಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಟುಕ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ ಮುಣ ಇಂದಿಗೆ ತೀರಿ ಹೋಯಿತು. ಮರ್ಯಾದೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಮಂತ್ರಿ ಜೀವಗುವ್ವ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ವನಭೈರವನಿಗೆ ಬಲಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳು ! ಓಡು !" ಎಂದನು.

ಹೇಮಾವ್ಯನ ದೂತನು ಅರ್ತನಾದ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ರುದುರೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕೋಟೆಯ ದ್ವಾರದ ಕಡೆಯಿಂದ ಭಟಭಟವೆಂಬ ಪಬ್ಬವೂ, ಅದರ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ "ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ಜೈ !" ಎಂಬ ಜಯ ಘೋಷ ಣವೂ ಕೇಳುಬಂತು.

ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣಿನೂ ಇತರರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲು ಧಗಧಗನೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಆಟವಿಕನೂ, ಕಳ್ಳರನಾಗಮಲ್ಲನೂ, ಅವನ ಅನು ಚರರೂ ಉರಿಯುವ ಕೊಳ್ಳಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕುವೃಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹೋಗಿ ಆಕಾಶದ ಕಡೆಗೆ ಹರಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. —(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

